

revistă dependentă de toți fanii

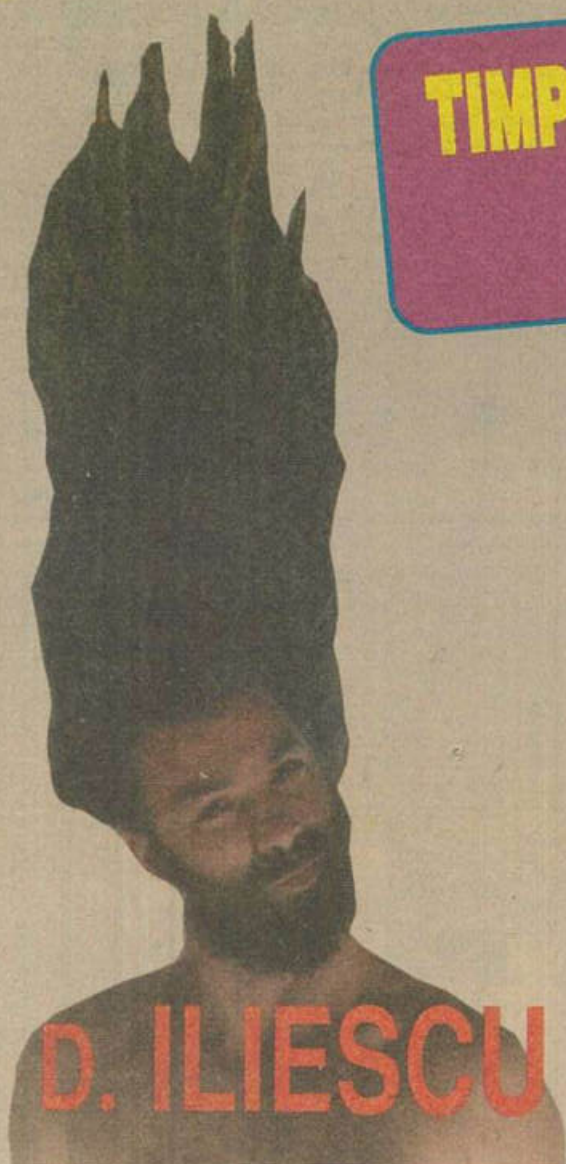
VOX POP ROCK

Anul III,
nr. 13 (62),
iunie '95
500 lei

TIMPURI NOI și HOLOGRAF
în paginile 8 și 9.

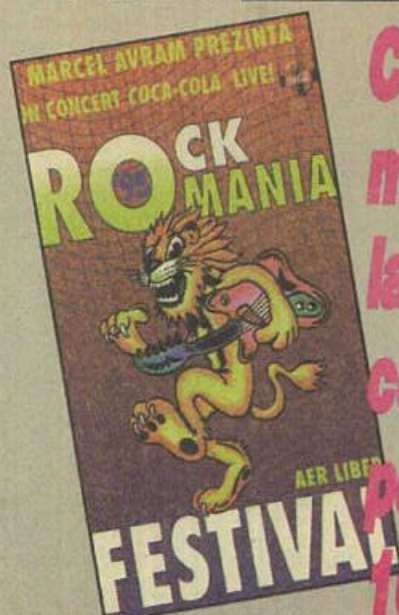

Live!

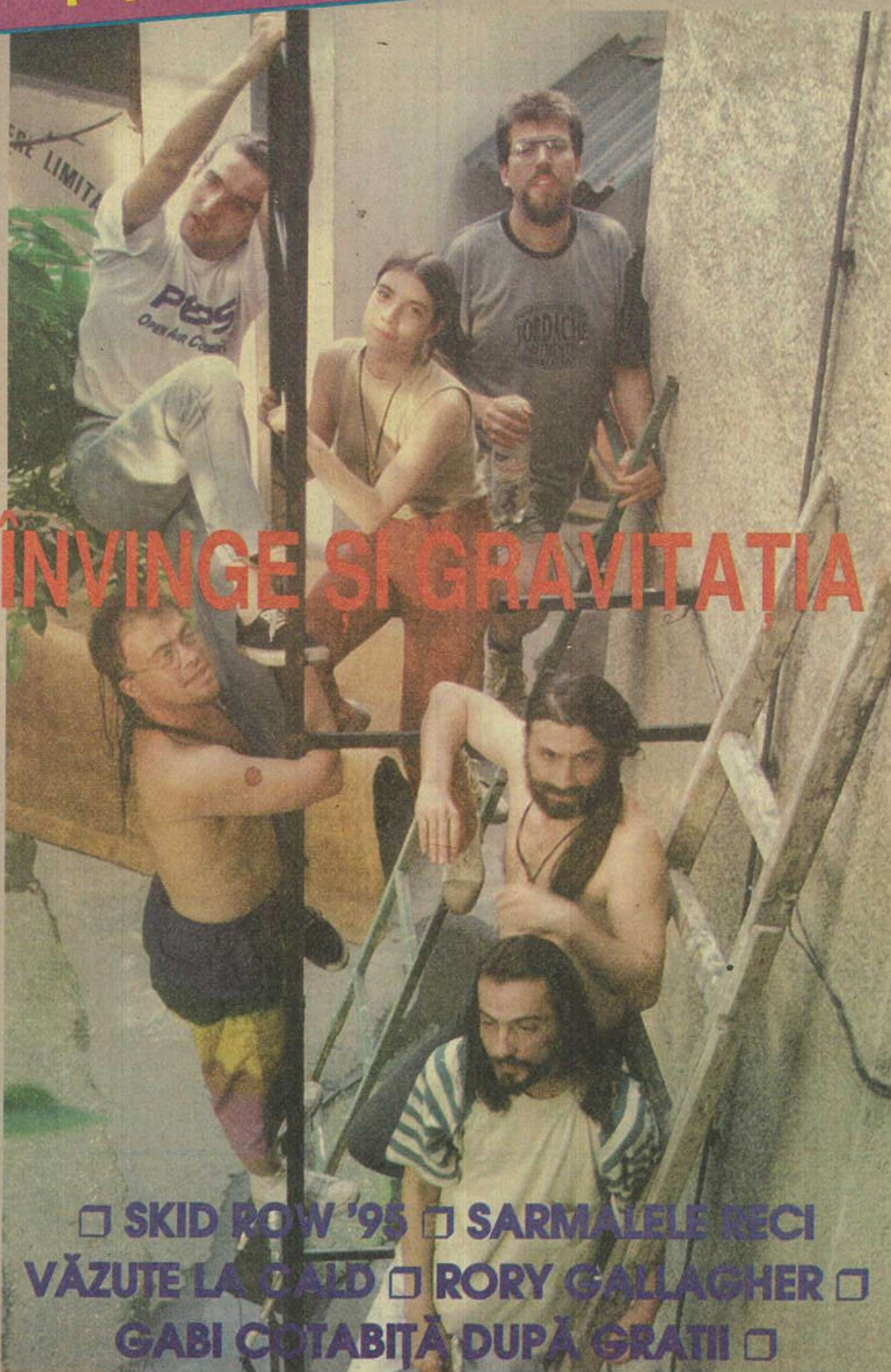

D. ILIESCU ÎNVINGE SI GRAVITATIA

**GALA
TELE
7abc**

**Cine
merge
la
concert
pe
16 iulie?**

☐ SKID ROW '95 ☐ SARMALELE RECI
VĂZUTE LA CALD ☐ RORY GALLAGHER ☐
GABI COTABIȚĂ DUPĂ GRATII ☐

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE

Un fan club foarte activ

Joi, 22 iunie, la Centrul Creației Populare al Municipiului București a avut loc un nou spectacol organizat de Asociația Culturală Fan Club Mihaela Runceanu. Spectacolul a fost susținut de soliști membri ai clubului. Aceștia au fost Mihai Onilă, Florentina Ungureanu, Simona Maftei, Mirela Iancu și Francesca Nistor. Trebuie să știți că Mihai Onilă și Florentina Ungureanu vor participa în acest an la

festivalul - concurs de muzică ușoară românească de la Mamaia. I-am putut asculta interpretând piesele cu care se vor prezenta la festival. Mihai a ales piesa intitulată "Nu e gelozie", pe muzica lui Ion Cris-

tinoiu, iar Florentina piesa "Nu-mai tu", versuri și muzică Adrian Ordean. Nu ne rămâne decât să le urăm mult succes. Mușumim încă o dată președintelui fan clubului, Sorin Stoleru, pentru amabilitatea cu care a primit echipa VPR. Promitem să fim prezenți și la următorul spectacol, care va avea loc în ziua de 6 iulie.

V.P.S.

Un nou club de jazz la Oradea

Pe 1 iunie toți orădenii, nu doar tinerii, au primit un cadou: un Club de Jazz. El funcționează la Casa de Cultură a municipiului, fosta ARLUS, loc în care multă vreme nu s-a întâmplat nimic. Concertul inaugural a fost susținut de Bega Blues Band. Formația condusă de Béla Kamocsa (ex-Phoenix) a fost la înălțime, fiind bisată (de către cei 100 de spectatori prezenți la acest eveniment) de trei ori, lucru mai rar întâlnit.

Ady Oegar (Oradea)

VARA ÎNCEPE BINE LA BRASOV

● O lansare a albumului de debut - "De ce atîta ură?" - al formației U.D.D.U. a avut loc și la Brașov, la librăria Șt. O. Iosif, marți, 20 iunie. Cei trei zărneșteni - Radu, Costi și Dan (din cauza stagiului militar, înlocuit temporar de Kuki) - au răspuns cu mult umor și chiar cu lux de amănunte întrebărilor puse de presă și de public. Astfel, toți cei prezenți au aflat că personajul principal - Dilimache, care urăște pe toată lumea, găsindu-și scaparea în sex și alcool va deveni titlul viitorului album. Și pentru a urma exemplul lui Dilimache, deviza Fan Club-ului U.D.D.U. este: sex, alcool, metal și ură.

● Tot marți, 20 iunie, brașovenii au avut parte de o altă surpriză plăcută. Pasărea Colibri, care a ajuns cu "În căutarea cuibului pierdut" și pe la ei. Invitația de a susține un recital a aparținut celor de la Radio Brașov 87.8 FM. Cele patru "păsări" - un Moț, doi Mircea și un Vladi - au reușit ca prin bucuria și muzica lor, prin poezia și teatrul lor să-i facă pe cei care au umplut sala până la refuz să uite de necazurile de zi cu zi, să evadeze pentru câteva ore din realitate, lăsându-se furai de muzică.

● Pe 30 iunie, postul Radio 1 Brașov va împlini doi ani de la înființare. Le dorim L.M.A. și emisiuni cât mai bune!

Cătălin Sibișan

Laurențiu Duță revine cu un nou album

După "Cifre" (1993) și "Realitate" (1994) va urma "Ultimul sărut" al tinărului cantautor constănțean. Cele 10 melodii se înregistrează la Migas Real Compact. Două piese s-au și difuzat la Radio Constanța (Petrecerea și Ultimul sărut). Orchestra lui Adrian Ordean va aduce un sound nou pentru Laurențiu, care abordează de această dată rock, blues și rap în egală măsură. După o serie de concerte susținute în județul natal, la Iași, Roman, Tulcea, Laurențiu se va întâlni cu fanii săi, elevii din tabăra de la Năvodari. Informațiile ne-au fost furnizate de Iulia Sandu (Hîrșova), președinte la Fan-Club Laurențiu Duță.

Ioan Bica

La mulți ani, alor noștri!

12.07 Paul Ciuci; 14.07 Mădălina Manole; 22.07 Ileana Șipoteanu, Georgeta Cemat; 24.07 Alexandru Jula; 29.07 Zoltan Boroș; 31.07 Mircea Baniciu, Dan Bădulescu.

La mulți ani, Angela Similea!

Ce poate fi mai frumos decât atunci când iubești pe cineva din tot sufletul, nu numai pentru faptul că o viață întreagă s-a dăruit muzicii, dar mai ales pentru că exprimă o dragoste nesăvârșită pentru tot ceea ce poate însemna frumos, plăcut și durabil.

Toate aceste sentimente le închinăm azi, 9 iulie, la zi aniversară, Reginei cîntecului românesc, doamnei Angela Similea, alături de cele mai aleeșe gânduri de sănătate și fericire, însoțite de un imens buchet de trandafiri.

Ioana Ionescu (Alba Iulia)

TOP SLOW Editia a 17-a

1. Vulnerable - Roxette
2. Wish You Were Here - Rednex
3. Touched By The Sun - Carly Simon
4. Run, Baby, Run - Sheryl Crow
5. One - Mica Pari
6. Somebody's Crying - Chris Isaak
7. Secret Garden - Bruce Springsteen
8. Dreaming My Dreams - The Cranberries
9. This Ain't A Love Song - Bon Jovi

10. It's Good To Be King - Tom Petty

Propuneri:

1. Let Her Cry - Hootie And The Blowfish
2. A Whiter Shade Of Pale - Annie Lennox

Topul este realizat de Ioana-Laura Pașca și se difuzează la Radio Romantic, duminică 25 iunie de la ora 22 și în reluare, joi 29 iunie după miezul nopții.

Clasamentele și propunerile se primesc pe adresa: Radio Romantic, șos. București-Ploiești nr. 25-27, sector 1, București.

CINEROMANTIC

(duminică, ora 17.00, realizator Cristian Nicolau)
Ați fost vreodată la cinema? Sigur că da. Mai mult, probabil

că aveți și un actor preferat. Ei devin citeodată idoli dumnea-voastră. De multe ori însă ni se întâmplă să atribuim actorilor calități ale personajului jucat într-un film sau altul. Cineromantic vrea să vă ajute să faceți diferența, prezentându-vă slujitorii celei de-a 7-a arte, pe cât se poate, așa cum sînt ei în realitate și, nu numai atât, Cineromantic poate fi un ghid util și asta pentru că, de multe ori, deși doriți să vedeți un film, nu știți pe care. Aveți nevoie de un pont sigur. Vreți să știți care este topul filmelor pe luna în curs, sau care sînt peliculele "de Oscar", sau, pur și simplu, care este ultimul film al actorului preferat? Emisiunea de duminică, ora 17.00, de la Radio Romantic vă poate oferi toate aceste informații, provocându-vă și la tot felul de concursuri.

La Mamaia va fi și SILVIA DUMITRESCU

O vom vedea și o vom asculta la secțiunea "slagăre", cu piesa "Lumea mea", compozitor Florin Ochescu. Piesa a fost ascultată de către juriu la preselecție. A fost chiar și selecționată pentru finală, dar Silvia nu a confirmat participarea decât săptămîna trecută. Ea urma să plece, la sfîrșitul lunii iulie, la un festival în afara hotarelor țării. Între timp, plecarea a fost anulată, așa că Silvia Dumitrescu va fi la Mamaia.

Caseta prin poștă!

Peste 1500 albume.
Catalog, Comenzi, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel./fax: 01-312.73.56

CÎȘTIGĂTORI LA TANGO MUSIC

Vasile Dască (București), Ana Strîmbeanu (Brăila), Minu Helici (Botoșani) și Nicușor (Constanța). Dintre cei 15 cu răspunsuri exacte s-au tras la sorți numele de mai sus. Premiile oferite de dl. Dorin Ciobanu (Tango Music) vă vor parveni în următoarele zile. Felicitări tuturor celor care au încercat!

PROCESAREA FOTOGRAFIILOR PRIN

FOTO Miron

SRL

ORADEA DEVA
STR. REPUBLICII NR. 7 BD. DECEBAL NR. 22
BUCUREȘTI
STR. N. IORGA NR. 55
STR. G. ENESCU NR. 25

Editor: Third Multimedia Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,
fax: 659.71.47

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.
Tipărit la TIPOREX

Director:
Andrei Partoș
Redactor șef:
Orlando Deladi

Secretar general de redacție:
Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin, Gabi Gombos, M.V.Pop, Manuela Boateă, Valentin Popa-Scurtu, Carmen Vioreanu, Nae Constantin (Foto)

Nr. de catalog: 2131
Număr de cont: 407 30 781
Banca Agricolă SA-SMB
Cititorii din străinătate se pot
abona prin RODIPET S.A.-P.O.
Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432
sau 3129433, telex: 11995-Piata
Presii libere

nr. 1, București, România

Editare computerizată:

FALCO PRESS S.R.L.

Gina Manci
Mirela Palade

La pas prin cluburile bucureștene

Rockabilly Night cu Ștefan Bănică jr.

Vineri, 23 iunie, l-am putut vedea pe Ștefan Bănică jr. la o cântare cu aspect intim în Big Mamou. Spun intim, pentru că au fost martori cam puțini și, dintre ei, mulți erau ziași sau figuri foarte cunoscute din lumea teatrală și muzicală a Bucureștiului.

Cu toate acestea, concertul a fost o reușită. Răsfățatul adolescenților (acum lipsă, din cauză de bac) și grupul său de acompaniament au reușit să creeze o atmosferă plăcută, datorată rock'n'roll-ului saltăreț și aerisit pe care l-au interpretat. **Tudy Zaharescu** (tobe), **Alin Constantin** (sax), **Florin Ochescu** (chit.solo), **Eugen Tegu** (bas) și un grup de "guriști" ce l-a acompaniat pe Ștefan (voce/clape) ne-au făcut bine în seara (pe-afară) ploioasă. A fost ca un desert la Galele Tele 7.

I-am mai văzut bucurându-se pe Emilia Popescu, Mihai Constantin, Florian Pitiș, Dan Bittman (așa de bine dispus, că mi-a promis un interviu!) și alții... Lume bună, ce mai!

"Și de la Ministerul Culturii, domnu' Gyuri..."

Simbătă, tot în locul amintit, i-am văzut pe **Gyuri Pascu** și **No Blue Workers** (nu erau "blue" sau n-or fi fost "workers"?), adică **Eugen Mihăescu** (tobe!) și **Vladi Cnejevici** (clape). M-a cam mirat prezența lui Mihăescu la (cu totul) altceva decât ar fi trebuit... iar publicul, deși în weekend, nu mi s-a părut în cea mai bună formă. Nu prea se știau piesele de pe ultimul album al lui Gyuri ("Mașina cu jazzolină"), în schimb publicii (ca să folosesc și eu acea licență!) s-au distrat la vechile cintece de pe "Mixed Grill" ("Tara arde, babele se piaptână", "Gizzy" etc.). Poate că Gyuri s-a dezobișnuit să circule cu "Mașina..." prin Bucureștiul aglomerat. Oricum, seara a fost plăcută, cum se întâmplă de obicei în Gabroveni 12. Așadar, vă sfătuiesc să navăliți!

Ana Călin

După ce ROCKMANIA îi va satisface pe adulți EAST 17, Deuce și J. Pac vin să-i încingă pe adolescenții!

Pe 30 iulie, la Sala Polivalentă, cele trei grupuri britanice vor extenua juniorii români. Producători: Video Music Production, TVR. Sprijin deosebit din partea British Council. Producător executiv: Valerian Mareș. Delegați pentru producția TV: Minel Stoica și Mihai Godoroja. London Records ne informează că **East 17** se adresează unui public cuprins între 12 și 22 de ani (în procente semnificative). Fetele reprezintă 78% dintre spectatori care merg la concertele trupei. De la apariție (în august 1992) prima intrare în topul britanic cu "House Of Love" până acum ("Steam", al doilea album a ajuns pe locul 3 în U.K. în octombrie 1994), conține și piesa de primul loc "Stay Another Day". **East 17** n-a prea lipsit din topuri. Recent piesa **Hold My Body Tight** a intrat în zona clasamentelor (locul 3 în Top 10 CD din revista Top Of The Pops). Albumul "Steam" a ajuns în Top 10 în Irlanda, Elveția, Austria, Germania. Pe 17 iunie a reintrat în TOP 50 din N.M.E. Despre **East 17** am mai scris și pe măsură ce ne vom apropia de concert vom completa dosarul popularului grup. Cei patru de la **Deuce** (două fete, doi băieți) se află acum în top cu piesa "I Need You". **J. Pac** are un single de debut, "Rock'n'Roll", care a ieșit pe 26 iunie. **Jody și Alex** vor cânta pe 1-2 iulie la Londra în deschidere pentru **Menswear**. Oricum întregul program se anunță a fi dansant, așa că pentru cei 12.500 lei vă puteți pregăti să țopăiți pe săturate.

Video Music Production
Televiziunea Română
Consiliul Britanic
prezintă

CAMEL
Rhythm

Duminică 30 iulie - Sala Polivalentă

ZVONURI PENTRU CARE NU BĂGĂM MÎNA!

► Organizatorii Festivalului de la Mamaia se pregătesc în mare secret pentru cea de-a 25-a ediție. Dacă în alți ani presa primea informații permanente de la sursă, acum... tăcere! Știm doar (și nu 100%) că o prezentatoare va fi Alina Chivulescu. "Libertatea" din 23.06 ne anunță că Ramona Bădescu va lipsi motivat!

► Geanina Olaru va cânta la Barul Internațional din Olimp.

► La Chișinău, într-un spectacol, a urcat pe scenă băiatul regretaților Doina și Aldea Teodorovici, oferindu-i flori lui Ștefan Hrușcă. I-a solicitat și o melodie: "Rugă pentru părinți". Sala și interpretul au avut lacrimi în ochi.

► Gabriel Cotabiță a fost văzut la Mamaia pe 23 iunie. Ni se suflă că a participat la deschiderea festivă a unui nou local.

► Petrecere post-Galele Tele 7 abc în Tei-Toboc la care au participat Mircea Baniciu cu soția, Vladi Cnejevici cu soția, George Baicea cu soția, Mariana Turcanu (care joi zboară spre Tokyo via Roma), Lelu Vasilescu (în mare formă oratorică), Nicu Alifantis cu întreaga trupă de acompaniament, Alexandru Andrieș, Adrian Pleșca "Artan", Bogdan Negru (Magic Sound) și firește, gazde bune, Anca Lupeș, Vali Stoian și alții de la CMMC, Tele 7 abc și Romsat. A plouat torențial dar consumația a fost suficientă pentru a-i liniști pe artiști și organizatori deopotrivă.

► Nimic concret din zona "Cerebului de aur". Oferta lui Edgar Surin, privind instalațiile de sunet, lumini și dotarea centrului de presă, încă n-a fost parafată, deși toate cele ar costa UN DOLAR! La cursul zilei și cu TVA inclus. Mai zic unii că s-ar duce tratative cu Kenny Rogers și Bryan Adams. Până una-alta TVR-ul își ține secretele pentru ziarele de tiraj măricele. Când vom primi ceva oficial, trecem la altă rubrică!

► Sfinx Experience a revenit din Olanda și pregătește o serie de apariții în public. Probabil că în primul rând pe Litoral.

STREETBALL CHALLENGE ROMÂNIA 1995 (București, 17-18 iunie, Piața Palatului Parlamentului)

Două zile de întreceri atât sportive, cât și muzicale. Tinerii bucureșteni și-au putut petrece weekendul într-o atmosferă animată cu succes de echipa **Radio Contact**. Afiș simbăta, cât și duminică, publicul a fost deosebit de numeros. N-au

prea existat nici restricții. De data aceasta, oamenii APS, prezenți în număr nu prea mare, nu i-au mai "speriat" pe tinerii entuziaști. Simbătă, după întrecerile de baschet, mai precis în jurul orei 19.45, s-a dat startul în competiția DJ-ilor și a trupelor

techno-house și pop. Pe scenă au intrat, în ordine, DJ Slip, grupul **Cindy Cat**, DJ Vasile, grupul **Royal** și mult așteptații **Sule Paparude**. Toate recitalurile au fost apreciate la maxim de cei prezenți (circa 4.000 de persoane). Atracția serii au fost, evident, cei de la **Sule Paparude**, care au arătat încă o dată că știu cum se face un techno de calitate. Showul s-a încheiat în jurul orei 23.00. Duminică, spre prînz, au fost reluate întrecerile de baschet, tot mai dinamice. În jurul orei 20.00 a avut loc finala și festivitatea de premiere, iar la ora 20.40 s-a dat startul în competiția interpretelor de folk și rock. Și de această dată publicul a fost de nota 10. Au cântat, au dansat, au participat efectiv la show. **Nicu Alifantis** a susținut un scurt recital care a inclus piese de pe albumul "Piața Romană nr. 9". Interpretarea, ca de obicei, fără cusur. Cei de la **Diracția 5** au fost și ei foarte bine primiți de public. Au cântat, timp de 45 de minute, piese de pe albumul "Pantofi de

lac". **Alexandru Andrieș** ne-a încântat, timp de 20 de minute, cu piesele sale pline de umor, într-o interpretare de zile mari. **Timpuri Noi** au beneficiat și ei de o primire deosebită. Piese ca "Tanța", "Stan", "Luca", "Emigrant USA" sau "Fumatul" au fost cîntate, în mare parte, de public. Evoluția și prestația scenică a celor de la **Timpuri Noi** a fost, ca de obicei, impecabilă. **Mircea Baniciu**, acompaniat de **Vladi Cnejevici**, ne-a readus în amănunt locurile sale de vară și a pieselor de mare sensibilitate. Piesa "Canarul" a dedicat-o tuturor celor care, în urmă cu cîțiva ani, și-au dat viața pe străzile Capitalei. N-a lipsit nici "Andrii Popa", piesă cîntată împreună cu publicul. A urmat o evoluție ireproșabilă a celor de la **Holograf**. Au cîntat atât piese de pe albumul "Banii vorbesc", cât și de pe viitorul disc ce va purta titlul "Stai în poala mea". **Compact** din București ne-a delectat cu o serie de hituri ale grupului, de asemenea, într-o interpretare cât se poate de bună. Showul s-a încheiat după miezul nopții. Sunetul a fost destul de bun, iar efectele de scenă și luminile au contribuit din plin la reușita spectacolului. Publicul a fost de-a dreptul extraordinar. Totuși organizatorilor le-a scăpat un amănunt foarte important: faptul că la astfel de manifestări nu este permisă vinzarea băuturilor în ambalaje de sticlă. Din fericire, cioburile și sticlele sparte împrăștiate pe toată suprafața pieței nu au dus la accidente care ar fi putut fi destul de grave. (Valentin Popa-Scurtu)

VIRA PE ALEE, LA TUFISURI Galele "Ziua-Zexe"

De spectacolul organizat de cei doi "Z" de mai sus, am aflat în ziua desfășurării lui, la ora 12, absolut întâmplător, de la un amic. Oferta era tentantă: **Nightlosers**, **Roata și Quo Vadis**, pe "patinoarul" Floreasca (așa scria pe afișele pe care le-am văzut ulterior). Intrare liberă.

Ce-ți mai puteai dori? Un concert în aer liber, gratuit, cu unul dintre marii mei preferați în muzica românească. Pe drum mă gîndeam îngrijorată că va fi om pe om...

Dar mare mi-a fost mirarea, cînd am ajuns, în jurul orei 18.00, pe patinoar! Doar vreo 300 de oameni, dintre care mulți ziași, poplau așezămîntul. Mulți la umbreluțe, la sucuri, bere și vodcă (cea din urmă distribuită gratuit de către fete pe patine cu roțile, purtînd în echilibru instabil prețioasa licoare, la vreme de concert). Cîțiva în fața scenei amplasate pe patinoar. Pe scenă, **Rising Shadow**. Cîntă trei piese, o anunță pe a patra și pe urmă dispar brusc de pe scenă. "Gata cu voi, ajunge!" li s-a spus băieților, iar aceștia s-au conformat, cel puțin nedumeriți.

Urma să cînte cei de la **The Order**, care însă au refuzat s-o facă în fața a cinci-șase rockerași, cînd, la recitalul lor de la Vivo, fanii se călcau în picioare.

A urcat apoi pe scenă un grup de "guriști" de la Liceul Economic 1, care a interpretat d-alde Phoenix. Lăudabilă intenția de a-i implica pe cei foarte tineri în showuri. Nu și rezultatul.

Pe la ora 20.00, băieții de la **Nightlosers** au fost foarte bine primiți de către (acum ceva mai mulți) spectatori strîși. Au cîntat, au fost bisai de vreo trei ori, nimic de zis, excelentă forma în care s-a aflat Hanno și-a lui ceată.

Pe urmă a fost anunțată și a apărut pe scenă formația **Roata**, iar subsemnata s-a pregătit să savureze un "Ei și?", un "Mi și la și re și pa"... Dar cei de la Roata, după ce au cîntat ("Fără voi, doar de probă!") vreo două piese de pe "Vă fi, Lazăre" (chiar "Ei și?" și "Probanțur Amicitiae") s-au "dedat" tot la bluesul din formula Electric Red Roosters, lucru ce i-a nedumerit un pic pe cei prezenți. Toată lumea a fost însă mulțumită, pentru că, fie ei Roata sau Electric, oamenii lui Sorin Chifiriuc au fost într-o formă foarte bună.

Înainte de **Quo Vadis** vremea s-a supărat un pic pe toată lumea, a început să plouă, dar s-a oprit repede, îmbunătățind de acordurile de blues ale timborenilor. Bine, foarte bine și aici.

Întrebări am două: din ce cauză au fost doar (maximum) 400 de oameni la un concert cu o rețetă atât de valoroasă, și gratuit pe deasupra?

Și de ce să mai inviți ziași la un spectacol, dacă nu știi cum să te porți cu ei?

Pun această întrebare pentru că am văzut pe cineva (o domnișoară) trimisă la tufisuri de un body-guard nervos (cu pistol), cînd respectiva spera să ajungă într-un loc decent, pentru o singură persoană.

Ana Călin

Fête de la Musique la Iași

În zilele de 17, 18 și 19 iunie, Iașul a fost din nou gazda "Sărbătorii muzicii", manifestare organizată de **Centrul Cultural Francez**. Dintre cele trei seri, una (18 iunie) a fost a rockului. Pe platoul din fața Casei de Cultură a Studenților au evoluat: **Weinberger Blues Machine** (București), **Timpuri Noi** (București), **Kogaion** (Constanța), **André Ateka** (București), **Vank** (București), **Alternative** (Pașcani), **Destine** și **Grafic** (Iași).

O radiografie a seriei:

• **Alternative**. Au deschis seara. Un rock alternativ, dinamic, cu un vocalist incendiar. Au încălzit efectiv publicul pentru ceea ce avea să urmeze. Preludiu excelent Therapy? și Offspring.

• **Destine**. Hard'n'heavy de bună calitate, fără a impresiona însă.

• **Timpuri Noi**. Extraordinari, ca de obicei. Au avut publicul la picioare (la propriu și la figurat). Ne-au plimbat prin tot repertoriul, cîntînd împreună cu cei prezenți celebrele piese: "Stan", "Luca", "Victoria", "Emigrant U.S.A.", "Mistrețul", "Perfect". N-au lipsit nici cele noi: "Helga", "Văru' Maftei", iar bisul a fost inevitabil.

• **André Ateka**. O apariție de ultimă oră, el nu fusese trecut pe afiș. S-a simțit cam stînjinit înconjurat de atîta rock, dar, în cele din urmă, afro tam-tam-ul lui Ateka a fost suportat chiar bine de către rockerii prezenți.

• **Vank**. Mărturisesc că eram curios să aflu cum cîntă tinerii trupeti bucureșteni, dar, din cauza unor neînțelegeri de ordin organizatoric, au cîntat o singură piesă și au părăsit scena.

• **Grafic**. West-Coast neconcludent. Se pare că rockul ieșean e în impas.

• **Weinberger Blues Machine**. Mr. Blues - A.G. - a fost de zile mari! Împreună cu de-acum celebra sa trupă de acompaniament a reușit să electrizeze asistența cu bluesul său veșnic tînar.

• **Kogaion**. Trupa care a încheiat seara. Un grup de excepție, cu o prestație scenică de înaltă ținută, practicînd un rock progresiv, introspectiv. Din păcate, constanțenii au evoluat la o oră nepotrivită (3 dimineața), în fața unui public cam obosit.

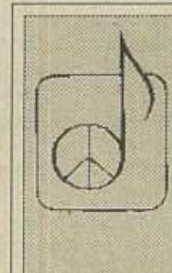
Prezentatorul acestei lungi serii a fost **Emil Raducanu** de la Radio Iași. Sonorizarea și luminile au fost asigurate de **Migas Real Compact**.

Mihail Amarandei

BUGUREȘTI
96,1 FM
IAȘI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

radio CONTACT

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

COMPANIA DE SUNET - Studioul B'INISOR

București, str. Inimor nr. 8, sect. 2, tel.: 642.11.81

COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul B'INISOR:
- Înregistrări (demo, albume etc.)
- Spațiu de repetiții cu instrumente
- Producție de casete audio.
Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

◆ **Fucker (Călărași).** 1) Ca de obicei, epistolele de la tine mă distrează. Am aflat că la postul local de televiziune, CTV1, în fiecare joi există o emisiune "Rock Party", unde se dau clipuri dure și se fac sondaje despre rockeri. La ultimul dintre ele reporterul (Tarantula) a fost sfătuit să se tundă și apoi să pună întrebări. O altă reporteră, rugată să exemplifice o trupă death, a rostit pe nerăsuflăte numele trupei... Pantera. Ce să-i faci, asta-i nivelul, neamule. 2) Sper că în curând să-ți rezolv și ție comanda de casete. Momentan, Studioul 1 Metal Fan are "relache". 3) Piese de pe ultimul Mercyful Fate, "Time": "Nightmare Be

The Name/Angel Of Light/ Witche's Dance/The Mad Arab/My Demon/Time/The Preacher/Lady In Black/Mirror/The Afterlife/Castillo del mortes". 4) Titlurile de pe Demolition Hammer, "Time Bomb": "Under The Table/Power Struggle/Mindrot/Bread And Water/Missing: 5/7/89/Waste/ Unidentified/Blowtorch/Mongoloid/Time Bomb". 5) **Krabathor** vin din Polonia. După un prim disc în 1992, anul trecut au lansat un 8 song CD, "Cool Mortification". 6) **Abyss** activează în black metal suedez. Titlul "Psychomantum" figurează pe compilația "Death Is Just The Beginning. Vol III" (1994). În prezent, trupa se află sub contract cu Nuclear Blast. 7) Nu dețin date despre celelalte trupe indicate de tine.

◆ **Gandalf (Brăila).** 1) Hai că mi-ai plăcut. O pagină de scrisoare și trei pagini de P.S.-uri! 2) Am mai repetat-o de nenumărate ori: nu colecționez, nu trimit, nu primesc și **nu mă preocupă** intermedierea de versuri (texte). Texte death-black în VPR, când și așa spațiul este atât de strîmt? 3) Pertinente, corecte și interesante observațiile tale asupra fenomenului rock. Și nu lipsite de umor: "dacă Enslaved, care se inspiră sută la sută din mitologia germanică, se consideră inventatorii viking-metalului, atunci pot susține că și eu, cu trupa mea, am inventat «Bărăgan-metalul», inspirat de muncile agricole de vară". Pe cînd primul demo? 4) Am aflat și eu de demoul trupei locale Apocalips. Din păcate trupa ne ocolește în ultimul timp, deși noi am ajutat-o cînd am putut. 5) Am înțeles că Grimegod este foarte iubită în Brăila. Sugerai ca arădenii să folosească rețeaua de distribuție a firmei Vivo. Destul de complicat, ținînd cont de faptul că Vivo nu-și distribuie decît propriile produse. Singura soluție rămîne distribuția prin corespondență. Și o observație colegială adresată arădenilor: «în piesa "My Dead Look" există un pasaj de voce făcut pe un solo de chitară - cel mai ușor mod de a le compromite pe amîndouă». 6) Alcătuit în Norvegia în 1986 de Hank Amarillo (t), Ivar Enger (c) și Dag Nielsen (b), **Dark Throne** devine cvartet în 1987, prin cooptarea lui Ted Skjellum (c/v). Demoul "Vulcarra" (1988) este urmat de caseta live "Cromlech" (1990), decisiv pentru obținerea contractului cu Peaceville. La finele lui 1990 apare albumul "Soulside Journey", etichetat de o publicație "death metal grindcore musical symphony". Urmează orientarea decisivă spre black metal. Skjellum devine Nocturno Culto, Enger se va numi Zephyrous, iar Amarillo, Fenriz. Trioul ajunge faimos pe scena scandinavă și europeană, fiind recunoscut (și apreciat deopotrivă) pentru prolificitatea sa. Apar astfel

albumule: "A Blaze Of The Northern Sky" (1991), "Under A Funeral Moon" (1993), "Transylvanian Hunger" (1994) și "Panzerfaust" (1994), ultimul conținînd patru piese al căror text a fost semnat de Euronymous și câteva compoziții scrise împreună cu Court Grishnack (cel care l-a ucis pe rivalul său, Euronymous). Anul acesta, Peaceville a anunțat deja un nou album Dark Throne, "Caravans To Empire Algor", un disc total diferit față de produsele

black anterioare. Va conține New Age Ambienta și influența electronică a grupului german Tangerine Dream în doar două piese: titlul (fața A) și "Arrival At Empire Algor" (fața B). 7) Surprinzătorul proiect solo al bateristului de la Dark Throne, Fenriz se numește **Isengard** și poate fi audiat pe CD-ul "Vinterskugge" (Peaceville/1994). Este un produs de avangardă (black?), structurat pe trei capitole: "Vandrenen" (7 titluri trase în 1993), "Isengard - Spectres Over Gorgoroth" (cele 5 piese ale primului demo Isengard, ieșit în august 1989) și "Horizons" (trei titluri date 1991) și alternează de la o piesă la alta heavy, doom, death, rock progresiv, atmosferic și industrial. 8) Într-un număr viitor vei avea date despre Disembowelment.

◆ **George Angelescu (Ploiești).** **Edy Bedrosian (Ploiești).** 1) Fiindcă v-ați împrietenit, ba mai mult, lucrați împreună la "Cheia Succesului" (aștept cu nerăbdare exemplarele care conțin pagina muzicală), am să vă cumulez răspunsurile. 2) Practicant al unui death metal tipic suedez, rezultat din îmbinarea soundului morbid cu linii chitaristice melodioase și riffuri tehnice și apăsate, **Desultory** apare la Stockholm în 1989 pentru a deveni una din marile certitudini ale metalului scandinav din deceniul zece. Klaus Morberg (v/c), Hank Morberg (b), Stefan Tuge (c) și Thomas Johnson (t) înregistrează primul demo "From Beyond" (1990) în celebrul Sunlight Studio. Vinzările depășesc 300 de exemplare, banii sînt reinvestiți în același studio și următoarea machetă, "Dead Unfolds" (1991), se vinde în peste 1500 de copii. Alte 700 de bucăți sînt cumpărate din cel de-al treilea demo, "Visions" (1992), și în sfîrșit trupa se transferă pe vinil; 1000 de cumpărători din toată Europa ascultă acum 7" EP-ul "Forever Gone", scos de House Of Kicks Records. Fanzinul "F.Y.A.F.T." îi introduce pe compilația omonimă, iar casa Rough Trade reia lansarea "Forever Gone" sub forma unui mini LP pe care figurează și piesele primelor două demo. Presa este favorabilă, trupa concertează alături de Carcass, Asphyx, Tiamat, Vader, Grave și participă la festivalul polonez "Apocalypse". În 1992, Hank este înlocuit de Jens Almgren și trupa semnează cu Metal Blade, care le va lansa în următorii ani albumule: "Into Eternity" (1993) și "Bitterness" (1994). 3) Nu vă pot ajuta cu Demon și Hellion. 4) Piese de pe "Converging Conspiracies" al grupului Comecon: "Democrat/The Ethno-Surge/Community/Aerie/Blend-Brun/ Morticide/Worms/Pinhole View/The Whole World/God Told Me To/Diptick/The House That Man Built". 5) Nu posed albumul Coroner "R.I.P.". 6) **Meathook Seed** este un proiect experimental de death-grind-hardcore și industrial la care și-au adus contribuția Trevor Perez, Donald Tardy (vocalul și, respectiv, tobarul din Obituary), Mitch Harris și Shane Embury (chitaristul, respectiv basistul din Napalm Death). Singurul lor produs, CD-ul "Embedded" a ieșit la Earache/Roadrunner în 1993. 7) Aștept vești noi și "All The Best!"

CORONER - reuniți pentru a înregistra materialul nepublicat pînă acum

Trupa **Coroner**, formată în 1985 în Zürich, de către Ron Broder, alias Ron Royce (bas/voce), Marky Edelmann, alias Marquis Marky (tobe) și Tommy Vetterli, alias Tomy T. Baron (ch), a făcut fanilor un cadou de despărțire deosebit, prin înregistrarea unui longplay care poartă numele trupei. Trioul, care între timp s-a spart, a vrut să tragă linia finală în istoria trupei printr-un album "Best Of". În studio au descoperit că înregistratul le face o mare plăcere, astfel că au cîntat piese care pînă acum nu au fost publicate. Astfel, noul album cuprinde 16 piese, dintre care două treimi sînt primă audție. Cele șase longplay-uri, "R.I.P.", "Punishment For Decadence", "No More Color", "Mental Vortex", "Grin" și "Coroner" (ultimele trei au fost înregistrate într-un interval de doi ani), au apărut toate sub egida Noise/Modern Modern Records. Cele cîteva videoclipuri, înregistrate între 1988 și 1991, mențin vie imaginea trupei, chiar dacă aceasta, odinioară amatoare de turnee prin SUA și Europa, nu mai există.

Carmen Vioreanu

"Pieseile noastre sînt destul de complexe la o primă audție"

Trupa **Psycho Symphony** a împlinit la începutul acestui an trei ani de activitate, concretizată într-o casetă demo, numeroase concerte și premii la diferite festivaluri. Attila Magyros, unul dintre membrii fondatori ai trupei, ne va oferi cît mai multe amănunte legate de **Psycho Symphony**.

R. - Cum s-a format trupa și de cînd sînteți în componența actuală?

A. - La începutul anului 1992 am format trupa, alăturîndu-mă fraților Gindele (Robert - bas și Gabor - tobe). La început, am cîntat în trio, negăsind vocalistul potrivit. Am încercat

Voivod și Mekong Delta. N-aș vorbi de influențe, pentru că nu vrem să copiem pe nimeni, pur și simplu facem ceea ce simțim pe dinăuntru. Preferințele noastre muzicale sînt foarte largi, de la muzica anilor '70, Mahavishnu Orchestra, King Crimson, Pink Floyd sau EL & P, pînă la cea a anilor '90, bineînțeles mai mult trupele progresive, Voivod, Annihilator, King Diamond, Queensryche, Dream Theater sau Atheist, Cynic.

R. - Am tot discutat despre piese, dar despre caseta demo nu am auzit vorba...

A. - Pînă acum aveam o singură casetă demo pe care am înregistrat-o pe 8/9 ianuarie 1994 la HNS din Satu Mare, odată cu Delirium. Casetă conține un "Intro" și două piese destul de lungi: "Shadowed With Life" (cam 7 min.) și "Over The Walls" (9 min.), ultima fiind instrumentală. Casetă am înregistrat-o cu ajutorul lui Fani Boca de la "Haron", căruia îi mulțumim. Coperta am găsit-o în ultimul timp, cu puțin înainte de a trimite caseta la Budapesta. Ne-am gîndit că se potrivește și ne-a plăcut foarte mult. Pe copertă se vede o scenă dintr-un balet, dansul din spate fiind static, iar în prim plan este o balerină aplecată. Totul este pe un fond albastru. Nimic mai potrivit.

R. - Cum compuneți piesele?

A. - Pieseile sînt compuse în comun. De obicei vine cineva cu o piesă gata scrisă sau cu o idee numai și apoi ne facem fiecare partea instrumentală separat și de obicei asta ne ia cel mai mult timp. Părțile vocale le aduce Emil, dar împreună hotărîm dacă mai trebuie ceva adăugat sau scos.

R. - La ce festivaluri și concerte ați participat pînă acum?

A. - Primul concert l-am avut în aprilie 1992 la Clubul T.C.M. din Baia Mare. Am cîntat pe unde s-a putut, la Salonta, Baia Mare, Oradea, Satu Mare, Carei, Arad. Am vrea să le mulțumim celor de la Displease (Salonta), Wagner's (Oradea) și Halley (Baia Mare) pentru că ne-au invitat la concerte. În aprilie 1994 am participat pentru prima dată la un festival, la "Rock Kristaly Dji" din Budapesta, unde am reușit să primim critici pozitive. În iunie, am fost la un "festival" fantomă la Brăila, în septembrie a urmat "Sam Rock '94", unde am cîștigat premiul I la secțiunea thrash, deși nu ne-am așteptat. Bucuria a fost imensă cînd am aflat că și tobarul a luat premiul pentru instrumentisti. Tot în septembrie am participat la "Posada '94" la Cîmpulung, unde am avut neșansa de a deschide. Iar în decembrie am fost la "Constelații Rock" la Rm. Vilcea, unde iarăși am ieșit învingători la secțiunea metal, iar tobarul iarăși a luat premiul pentru cel mai bun tobar al festivalului. Anul acesta am cîntat la Salonta cu cîteva trupe locale și cu trupa Beatrice din Ungaria. Vocalistul acestei trupei are o emisiune rock săptămînală pe postul național de radio din Budapesta și ne-a difuzat și pe noi de mai multe ori. Apoi am avut concerte în Arad și Odorheiu Secuiesc.

R. - În final, cîteva planuri de viitor.

A. - În primul rînd, am vrea să înregistrăm un demo, pentru care deocamdată nu avem bani. Nu mai avem nici măcar sală de repetiții. În rest, am vrea să mergem la cît mai multe concerte, oriunde ar fi ele. Pe cei care vor să ne cheme îi rugăm să ia legătura cu noi. Am face orice, numai să ajungă la cît mai mulți oameni muzica noastră. Toate cele bune pentru cititorii VPR!

Contact: Psycho Symphony - Attila Magyros, str. Mihai Vitezu nr. 1, bloc 19, ap. 12, Carei, cod 3825, județul Satu Mare, telefon: 061/861932.

Carmen Vioreanu

cîteva tipuri pentru postul de vocalist și de al doilea chitarist, dar a fost greu să găsim oamenii potriviți care să se implice în muzica pe care o făceam noi. În septembrie 1993 l-am înțilnit pe chitaristul și vocalistul Emil Gherasim (ex-Chaos) în Satu Mare prin intermediul unui prieten (thanks!). De atunci componența a rămas neschimbată. Cînd l-am cunoscut pe Emil, trupa Chaos (cîștigătoare la Sam Rock '92 la secțiunea thrash) se destrămase.

R. - De unde vine numele Psycho Symphony?

A. - Numele este de fapt o combinație dintre varianta mea (Black Symphony) și o variantă a lui Robi și s-ar traduce cam "Simfonia sufletului", un suflet puțin bolnav. Am ales acest nume pentru primul concert, pentru că nu aveam încă nume și neapărat voiam ceva care să ne caracterizeze muzica. Apoi ne-am gîndit că este potrivit și așa a rămas.

R. - Deci numele trupei se leagă de muzica și versurile voastre...

A. - Exact. Textele abordează o lume de vis, o stare de spirit greu de închipuit ca fiind posibil de realizat altundeva decît în adîncul sufletului omenesc și au un mesaj mai mult psihologic. Ne interesează foarte mult tema sinuciderii și împrejurările ei. Să nu fim înțeleși greșit, nu vrem să conducem pe nimeni la sinucidere, doar pur și simplu ne preocupăm. Din punct de vedere muzical piesele sînt destul de complexe la o primă audție, dar dacă reușești să le "digeri" cîtuși de puțin, atunci îți poți da seama care este scopul nostru.

R. - Dacă tot vorbim de muzică, cum ai încadra stilul vostru?

A. - De exemplu, "Metal Hammer"-ul din Ungaria ne încadrează ca fiind undeva între

HEAVY METAL LEXIKON

DEFENDER

(Apărător)

Originari din Beverwijk/Olanda, **Defender** au atras pentru prima dată atenția inițiatorilor prin demo-ul "Tales Of The Unexpected". Cele patru piese pe care le conținea acesta promiteau foarte mult. Au urmat reacțiile entuziaste ale fanzinelor, ale colecționarilor și ale citorva case de discuri independente. Dar **Defender** au preferat să mai aștepte, să se mai șlefuiască puțin, ca să dea lovitură la timpul potrivit și la casa de discuri potrivită. Au făcut, pentru început, câteva turnee cu **Mad Max** și **Agent Steel**.

În 1987, **Simon Menting** (vocal), **Henk Verneul** (chitară), **Stef Köhler** (chitară), **Harm Noort** (bas) și **Remco Binsma** (tobe) au scos mini-LP-ul "City Ad Mortis", și oricine a ascultat această bijuterie a rămas cu gura căscată de uimire. Speed metal dinamic și plin de forță, mai dur decât vechile piese **Helloween**, de pildă, și cu o chitară de nedescris, al cărei minuiitor trebuie să aibă un coeficient de inteligență la fel de lung, ca numărul unui cont bancar. Un vocalist plin de har, capabil să abordeze absolut orice și căruia un acord mai melodic îi sâde bine din când în când. Fiecare piesă de pe acest disc, fie ea "City Ad Mortis", "Die For You", "Deadly Peril", "In The Beginning" sau "Counter Attack", transmite bucuria de a cânta cu o asemenea viteză, încât energia (dosită în acest scop) ar fi suficientă pentru a face paletelor tuturor morilor de vânt din Olanda să se învîrtă ca niște rotoare de elicopter. Se pare totuși că la apariția acestui disc, care a fost trimis tuturor revistelor muzicale, redactorii care ar fi trebuit să se ocupe de acest sector erau toți în comă pe undeva, în afară de

"Rockhard", care a scris următoarele:

"O trupă olandeză într-adevăr bună - există așa ceva? Da, dacă judecăm după mini-LP-ul «City Ad Mortis». De aici încolo, **Defender** pot fi categorisiți ca alcătuiți o trupă de speed care promite. Mai ales la piesele rapide ca «Die For You» sau «Counter Attack» amintesc de **Savage Grace**, ceea ce e un bun termen de comparație. În plus, trupa are, în persoana lui **Simon Menting**, un răcitor de excepție". (RH "28").

Din păcate, revista era, pe atunci, prea puțin răspândită pentru ca această cronică să fie de vreun folos celor de la **Defender** aici în Germania. Cu CD-ul promoțional din 1989, "Journey To The Unexpected", băieții au bătut la porțile tuturor caselor de discuri care

le-ar fi putut oferi o șansă, dar fără succes. Așa se face că o formație extrem de talentată s-a desființat, înainte de a putea ajunge printre fruntașii powerspeed-ului inteligent, unde-i era locul.

Traducerea și adaptarea
Manuela Boatcă

● PLAY ● PLAY ● PLAY ● PLAY ● PLAY ●

ABIGAIL -

"These Are The Ruins of Mine"
(Demo LP/1995)

A: Intro/ Die Before The Rise/ Outcast
B: Find The Light Into Me/ Dawn/ Dies Irae/ Pro Defunctis(outro)/ The Threat (bonus track)

Dacă privești acest demo ca un prim pas spre afirmare al unui grup tânăr și ambițios, atunci reacția ta nu poate fi decât pozitivă, deși la nivelul producției există multe probleme tehnice care dezavantajează ideile muzicale. Deseori basul este inexistent, cinelul sună în cel mai fericit caz ca o tigare, breakurile tobei sînt extrem de sece (și-n anumite pasaje nejustificate), fondul chitarei dispăre atunci cînd sînt executate riffuri sau solouri, iar între piese se aud tot felul de zgomote ciudate și biziituri. Și totuși, toate aceste minusuri sînt depășite de ambiția muzicală de a fi o trupă melodică și virulentă în același timp. Un distors reușit formează un perete sonor în care clapele intervin hotărîtor, vocea feminină din "Outcast" îmi place mai mult și îmi sugerează ceva din **The 3rd and The Mortal** și nu mă pot abține să nu-i iubesc pe **Alex** și pe **Grig** pentru modul deștept în care și-au gândit piesele și pentru felul în care utilizează chitarele și sintetizatoarele. Chiar în unele pasaje cvartetul respiră aerul unor **Anathema**/**Amorphis**. Acest lucru nu mă deranjează atîta timp cît modul de apropiere stilistic se situează la nivelul inspirației și nu al plagiatului. Deci doom sută la sută, plăcut, melodic și echilibrat, fără surprize majore, dar interpretat cu feeling - lucru edificator și foarte important (simț de care au uitat mulți dintre muzicienii actualei generații rock). Sprijinit de o copertă color reușită și plină de informații utile, "These Are The Ruins Of Mine" poate fi așezat fără reținere pe raftul cu casete demo remarcabile apărute în ultimul timp (Protest, Gothic, Cronos, Grimegod, Disinter).

Contact: Abigail Collectors, București, str. Brașoveni nr. 26, bl. 5, ap. 35, CP 72256, sector 2.

EXCENTRIK -

"Cei de sus!" (Demo/1995)

A: Ne-au mințit/Chin/De ziua ta/ Mulțumim din inimă...

B: Tot noi/Omagiu/Aș vrea/Cei de sus

Iată opt piese trase la începutul acestui an în studioul brașoveanului **Sandu Albiter** și care reprezintă o veritabilă carte de vizită pentru acest grup veteran al rockului din Zărnești. Și fiindcă băieții nu-și uită rădăcinile power-thrash, patru piese ("Ne-au mințit/Chin/Tot noi/Cei de sus") ne arată cum au început ei să cînte și ce au învățat să facă în ultimii ani: un metal direct, tehnic, bine proporționat, lipsit de stridențe, lipsit de strălucire, lipsit de surprize și extrem de tradițional. Și cred c-aș fi acordat o notă de mijloc acestei casete (amplasînd-o pe undeva prin zona **Utopia**, **Annesting**, **Faraon**), dacă n-ar fi existat trei din cele mai șugubețe piese ale veritabilului underground: "Omagiu/ Mulțumim din inimă.../De ziua ta". Demarată ambițios cu "Vrem să fim în fruntea țării/Și vrem s-ajungem cît mai sus", "Omagiu" conține un heavy-riff simplu, dar genial prin balans și pe care **R.H.C.P.** ar putea fi geloși; un power-rap-metal care, tras într-un studio profesional și cu un sunet pe măsură, ar putea da fiori pe șira spinării fanilor, unor **Clawfinger** sau **Such A Surge**. Textul este simplu și la mișto (așa cum ne-a învățat **Timpuiri Noi**) și îmi place nespun că, după evocarea prezentului financiar în care ne înecăm cu toții, mai găsim spațiu să mai și glumim puțin sexy și rap ("Cine face azi trotuarul/Are bani în portofel/Hai frumoaso, hai la mine/Să te-ncerc și eu nițel"). Adăugați acestei reușite titlul "De ziua ta...", o parodie burlescă după "E ziua ta, mămico", plină de sare și piper și în care ironia se împletește cu sugestia copilăriei ("Avion cu motor"), titlul "Mulțumim din inimă..." construit pe scheletul celebrului hit "Partidul, Ceaușescu, România" și un slow "bun la toate" numit "Aș vrea" și o să aveți imaginea unui demo pe care nu-l puteți rata. O realizare suficient de **Excentrika**, aparținînd unui grup promițător aflat într-un (micuț) oraș al cărui (mare) suflet respiră talent cu carul pe metru pătrat.

■ BLACK NEWS ■ BLACK NEWS ■ BLACK NEWS ■

Sepultura lucrează la materialul pentru noul album, care nu va apărea mai devreme de începutul anului viitor. Va fi ceva în stil punk, foarte dur și curat. Totul va fi o surpriză, la fel și cel de-al doilea fiu pe care îl va avea în curînd **Max** și care se va numi **Igor Amadeus Cavaleră**. Chitaristul **Würzel** i-a părăsit după 11 ani pe **Lemmy & Motorhead**, pentru a-și forma propria trupă de industrial - techno, **Wykeaf**. **Lemmy** i-a urat lui **Würzel** "Drum bun!" și a anunțat că trupa va activa în continuare în formula de trio. Noua componență a trupei **Kreator** este următoarea: **Joe Canglosi** - tobe (Ex-

Whiplash), **Frank Gosdzik** "Blackfire", **Mille Petrozza** și noul basist **Christian Giesler**, un prieten al trupei. De la sfîrșitul lui aprilie ei se află împreună în **Ocean Studios (L.A.)**, unde fac înregistrările pentru noul album ce va apărea în august. Turneul german al grupului **Helloween** a fost întrerupt datorită unui virus care l-a contaminat pe vocalistul **Andi Deris**. Înregistrările pentru noul album vor începe la sfîrșitul acestui an. Noul album **Therapy?**, "Infernal Love", produs de **Al Clay** (**Wildhearts/Terrorvision**), cu pasaje de violoncel la cinci piese, este mult mai tehnic și mai optimist decât precedentul "Troublegum", parcă prea pop. În septembrie ei vor începe un turneu, nu înainte de a trece și prin **Australia** și **Japonia**. Olandezii **Sinister** își vor lansa pe 1 iulie cel de-al treilea album, intitulat simplu "Hate". **Crematory** au fost nevoiți să-și amîne înregistrările pentru noul album "Illusions". Motivul: chitaristul **Lotte**, alcoolic convins, a fost internat de urgență în spital, în urma unei hernii intestinale. Cu toate acestea, turneul programat în iunie va avea loc. Cel de-al treilea longplay va fi înregistrat cu producătorul **Pete Coleman** (care lucrează și cu **Gorefest**). **Testament** și-a înființat propriul studio de înregistrări, **Burnt Offerings**. Aici au înregistrat longplay-ul "Live At The Filmove", cu material interpretat în aprilie în atmosferă de club. Pe 1 iulie vor participa la **Rostkilde - Festival** în **Danemarca**. Liderul trupei **Pearl Jam**, **Eddie Vedder**, și-a format propriul proiect, **Hovercraft**, alături de soția sa, **Beth Lieblich** (bas) și un chitarist necunoscut. Turneul planificat pentru mai al trupei **Pink Cream 69** a trebuit să fie amînat pentru octombrie, pentru că basistul **Dennis Ward** și-a rupt brațul drept în urma unui accident de motocicletă.

Carmen Vioreanu

Scurtă biografie:
IARMAROCK (Petroșani)

"Marea noastră dragoste rămîne bluesul, dar ne place orice fel de muzică, dacă este bine cîntată și spune ceva."

Componență: **Rareș Marinescu** (c/v, fan **Hendrix**, **Clapton**, **Stevie Ray Vaughan**, **Doors**), **Darius Andreica** (b/v, fan **Led Zeppelin**), **Robert "Jefferey's" Iepure** (t/v, fan **Yes**, **Cream**), **Mirel Iovanică** (sunetist).

Au început să repete sporadic prin bunăvoința trupei **D'Aia**, care le pune la dispoziție sala de

participări la Festivalul Rock din **Craiova** (în 1994 și 1995), la ultima, **Iarmarock** obținînd locul 4.

Trupa a "produs" două casete demo, "Reptila Petrii" și "Alte Povestiri Neștiințite", dar **Fantastice** (demo live octombrie 1994), și "Iarmarock's Blues Attempt" (mai 1995) și deja are piese noi.

Proiecte de viitor există, dar băieților nu la place să bată toba fără rost. "Să îți faci promotion nu înseamnă să faci caz că ai mai compus o piesă sau un text, iar

repetiții. Primul concert a avut loc în mai 1994 la **Petroșani**, în componență: **Rareș Marinescu**, **Darius Andreica**, **Dani Căținean** (t). Din august 1994 în trupă vine **Robert** (ex-D'Aia) în locul lui **Dani**. Au urmat mai multe apariții în orașele din **Valea Jiului**, uneori pe aceeași scenă cu **Survola**, **Altair**, **Inis**, **Holograf**, și două

valoarea unei trupe se vede pe scenă, nu în ziare."

Cei care doresc să intre în posesia demourilor lor pot trimite o casetă și contravaloarea taxelor poștale și a xeroxării coperților pe adresa: **Robert Iepure**, **Petroșani**, str. **Ștefan cel Mare** nr. 15, cod 2675, jud. **Hunedoara**.

ÎN BOXĂ

Nume: Cotabiță/Prenume: Gabriel Emil/Vîrsta: 39/Semne particulare: n-are

1. Ai fost vreodată făcut prizonier?

Da. (de cine?) De poliția feroviara, în orașul Fetești.

2. Ai furat vreodată ceva?

Da. (ce?) Am furat timpul altora.

3. Ce-ai face dacă ți-ai pierde nevasta într-o mare aglomerație?

Nimic. M-ar găsi ea pe mine.

4. Care-i cel mai mare defect al tău?

...sînt atît de multe...

5. Cum ai reacționa dacă câțiva bărbați geloși s-ar repezi la tine, din cauză că le plăci nevestelor sau prietenelor lor?

Mi s-a mai întimplat. (Și cum ai reacționat?) M-am speriat. Încercam să-i calmez, să le spun că eu sînt unul, ele s-au atît de multe... n-am nici o șansă!

6. Dacă-ai fi să alegi între a fi cap de afiș și cap de familie, ce-ai alege?

Deocamdată sînt și una, și alta, și nu pot să aleg... dar pot să-ți spun că e mai ușor să fii cap de afiș.

7. Spune trei piese care să conțină în titlu cuvîntul "earth"!

Era unul... ("Heaven Is A Place...") On Earth, da, Belinda Carlisle... În rest, știu niște nume de trupă, nu de cîntece.

8. În versurile de la "Raiul pe Pămînt" se spune că fata din sărutări nu se oprea și totodată șoptea... Cum putea să le facă pe-amîndouă deodată?

N-ai încercat niciodată?

(Nu!) Pacat!

9. Ai fost vreodată tentat să săruți "pe bune" fetele cu care filmezi în videoclipuri?

De fiecare dată le-am sărutat pe bune!

10. Care-ar fi continuarea zicalei "Cine n-are cap...", în vremea tranziției?

Cine n-are cap, vai de buzunare!

11. Ce cîntec de-al tău crezi c-ar adormi copiii?

Nici unul... Poate că le-ar da o stare de iritare, dar să-i adoarmă, în nici un caz!

12. Spune trei cuvinte care te caracterizează!

Moșule, neică și... caracter!

13. Cum reacționezi la critici?

Depinde de critici. (Avizate!)

Le iau foarte în serios! (Și nejustificate?) Vai de capul lor!

14. Care-i cea mai mare gafă pe care-ai comis-o vreodată?

Gafă? Nu pot să spun pe cea mai mare! (Bine, atunci una mai mică!) Una mai mică... în prezentarea de la București '93, lui Horia Andreescu i-am spus tot timpul Horia Alexandrescu!

15. Ce cîntec ți-ar fi plăcut să fi fost compus de tine?

Nr. 11

Nr. 11

"Looking Back Over My Shoulder".

16. Dacă te salută cineva pe stradă cu "Bună ziua, domnule Daminescu", ce faci?

Mi s-a întimplat de nenumărate ori... îi răspund!

17. Unii cîntă doar pentru copiii de nota 10, alții pentru cei ce nu-i acuză! Tu pentru cine cînti?

Eu încerc sincer să cînt pentru cit mai multă lume, însă nu știu pentru cîta reușesc să o fac.

18. Ți-ar plăcea să cînti cu: a) Charles Aznavour, b) William Faulkner, c) Adrian Voinea?

Să cînt cu Faulkner nu mai am cum, cu Adrian Voinea nu știu dacă mă interesează, iar cu Charles Aznavour aș vrea eu, dar nu cred că vrea el!

19. Am auzit că Poșta Română va emite un timbru cu chipul tău. Ce valoare crezi c-ar putea să aibă?

O valoare de tranziție!

20. Un banc!

Din cabinetul unui doctor lese un pacient și intră altul. Doctorul, care vorbea la telefon, îi face semn pacientului să se așeze. Tipul ramine pe loc, neschitînd nici un gest. "Poftiți, va rog", repetă doctorul iritat. Tipul, nimic. În sfîrșit, vizibil enervat, doctorul închide telefonul, se îndreaptă spre pacient: "Ei, ce problema aveți?" Tipul nu zice nimic, ridică palariia de pe cap, iar pe cap avea o broască mare ce-i zice doctorului: "Ia uitați-vă dom' doctor ce mi-a crescut între picioare!"

Anchetator decis să-ncerce.

Ana Călin

"SARMALELE" LA RECE

- textierul Florin Dumitrescu mărturisește tot -

În filmul "Clovni", Fellini se arată pe sine însuși răspunzînd insistențelor unor ziaristi. Maestre, ce înseamnă pentru dv. Arta?, întreabă serios un ochelarist cu barbă. Fellini trage aer în piept, ia un aer grav și începe: - Vedeți, pentru mine, Arta... Atît apucă să spună **II Regista** și bang! îi cade în cap o găleată plină cu clăbuci de detergent (alături tocmai se băteau niște clovni). La această definiție a artei am subscris și noi, "Sarmalele reci", fără ezitare.

De aceea, de un an și jumătate, am tot încercat să fentăm - în același spirit, dar în lipsă de găleți - toate chestiunile fundamentale pe care ni le ridică prietenii noștri, "presarii": Ce semnificații ascunde numele grupului? Ce vreți să spuneți în refrenul cutare? Ce înseamnă pentru voi muzica (evident cu majusculă)? etc. Cine vrea să știe n-are decît să-asculte melodiile - gîndeam noi și, de aceea, ne întrecem în răspunsuri derutante, ilogice, demne de interviurile **Divertișilor**.

Muzica vorbește de la sine - am crezut și credem în continuare. Dar acum, că albumul **Tara te vrea prost** tot a ieșit pe piață, ne-am gîndit să comentăm, special pentru cititorii **V.P.R.**-ului (niște adevărați cunoscători), fiecare melodie în parte. Așadar:

Vărsătorul. Nici unul din noi nu e-n zodia asta. În ciuda versurilor. E vorba de o zodie într-un sens mai larg, a celor născuți sub regimul Ceaușescu, sub incidența legii antiavort, tineri care s-au trezit într-o lume respingătoare și demnă de respins. E, dacă vreți, o replică dezamăgitoare și cinică la **Aquarius**, uvertura operetei **Hair**.

Tara te vrea prost. Cînd Mihăiță lordache (saxofonistul) mi-a îngînat, acompaniindu-se cu chitara, această compoziție a lui, am murit de ris.

efectul negativ al intonațiilor "pe dedesubt". Ascultînd-o pe Mirabela Dăuer în piesa **Vreau**, de pe a doua față a casetei lui Cătălin Crișan, lipsa susținerii și lipsa de diversitate a interpretării protagonistului ne-au apărut și mai pregnante. În altă ordine de idei, piesa cîntată împreună cu Alexandru Arșinel se detașează doar prin faptul că este prima colaborare de acest gen a lui Al. Arșinel cu un cîntăreț de muzică ușoară.

Dacă cele 16 piese de pe caseta "Vorbește marea" nu ar fi atît de asemănătoare, poate că aprecierea fiecăreia în sine ne-ar fi condus spre alte concluzii. Totuși este vorba despre o "lucrare" unitară, un album, care - chiar în varianta casetă audio și nu disc - solicită mai multă grijă în concepție decît o piesă prezentată în afara unui astfel de context.

Oltea Șerban-Pîrîu

Casa Studenților din București, purtînd acest haios nume în memoria unui obscur cap comunist, servea drept loc de "agățat". Dacă erai singur(ă) și dornic(ă) de noi prietenii, dădeai o raită seara pe la discoteca din "**Preo**" și musai te întorceai în compania cuiva. E drept că, mai nou, poți face cunoștințe foarte profitabile și la etajul de sus, la cursurile de **tantra**, dar despre asta... în altă melodie!

N-ai nimic pe sub tricou. Acest cîntec îi enervează pe semidoctii de ambele sexe. Citatul din "**Brasil**", lipit de cel mai stupid solo de chitară din istorie, sugerează talmeș - balmeșul din capul lor. O cale de mîntuire? Să-și redobîndească naivitatea! Cum? Simplu: ascultînd "Sarmalele reci" - iată o probă cu adevărat inițiativă!

Bluesul băiatul sărac. Nu știu dacă vă dați seama, dar bluesul devine, tot mai mult, în țara noastră, o muzică rezervată buticarilor și "oaspeților" arabi; se cîntă mai ales în baruri selecte, în surdina, în scop digestiv și afrodisiac. Cu acest cîntec vrem să amintim originile umile și rebele ale bluesului. Problematika socială e destul de clară, de altfel...

Nicu Ceaușescu președinte. E normal, după o anumită logică. Noi, românii, așteptăm, pînă în '89, să se întîmple ca acum, de curînd, în Coreea de Nord: tiranului să-i succedă la tron prințisorul. Dacă și astăzi ne mai e frică, în adîncul sufletului, de o reîntoarcere a terorii, n-avem decît să cîntăm în cor acest refren și să ne eliberăm, prin ris, de himeră. E un fel de exorcism, dacă vreți.

Violeta. Din nou am mers la originea genului muzical. **Bossa-nova** a apărut prin '59-'60, ca un imn senzual adus de bărbații brazilieni femeilor care apăreau pe plajă cu noile și revoluționarele costume de baie ale sezonului. N-ai decît să transpuși totul în Bucureștii anilor '90 și ai totul: Violeta, băieții de la bloc și o dorință... ca la Rio!

Mamelor. Atenție: aici e important nu ce se cîntă, ci cine cîntă. Că artistul este de fapt un cerșetor, asta nu trebuie să revolte pe nimeni. De la băiețelul din metrou pînă la ștăbii din domeniul Culturii - toți cerșim din banii voștri. Doar că unii merită "bănuțul" mai puțin decît alții... Un alt pariu al nostru a fost să demonstrăm, după **Madness** și **The Pogues**, că punkul are rădăcini în folclor. A fost destul de greu să culegem textul integral, dar am plătit bine!

Ea studiază tantra (Tatiana). N-am vrea să se creadă că sîntem misogini. Dedicăm acest cîntec tuturor celor pasionați de naturisme și orientalizări, indiferent de sex, vîrstă și grad de țicneală.

Gașca de la bloc. O temă veche (cine o caută o găsește și-n **Villon**, și-n poezii antice), dar astăzi mai actuală ca oricînd, în contextul tragediei poporului nostru: o melodie despre pierderea celor dragi, despre exodul național...

Pentru cei care nu ne-au prea frecventat concertele, e bine de știut: discul ăsta, deși proaspăt pe tarabe, e vechi de un an jumate ca repertoriu. El conține ce cîntau "Sarmalele reci" în primele concerte și e plin de cinismul și atitudinea polemică a debutului. S-a încercat să se păstreze atmosfera de concert, pe cît posibil. Muzica noastră e un lucru viu. Discul și banda magnetică au fost inventate ca să conserve, să teaurizeze materialul sonor. Ele nu sînt, pentru noi, decît simple suporturi de imprimare. Să asculti la casetofon e mișto, dar să mergi la concert - e o aventură existențială! Acolo, alături de toți semenii tăi, ființa întreagă îți participă la ritmul universal. Misterul e absolut, eu unul nu-i pot da de capăt, ci-l pot doar enunța: cu cît împărtășești bucuria cu mai mulți, cu atît ai parte de o porție mai mare.

Dar să profităm de minunile tehnicii! Să înregistrezi în studio e un noroc care lui **Barbu Lăutaru** ori lui **Paganini** le-a lipsit. Dacă merităm noi să tragem foloase din asta, nu putem spune fără să primim de sus, de foarte sus, o mare găleată în cap.

Lipsa de diversitate

Citeam într-un interviu acordat de Cătălin Crișan unui cotidian bucureștean că se consideră "un romantic întîrziat". Probabil această trăsătură a muzicii sale este aceea care îl face să fie atît de popular.

Caseta audio "Vorbește marea", avînd ca producător firma Roton Iași, lansată săptămîna trecută la magazinul

Muzica este în perfect acord cu autodefinirea lui Cătălin Crișan ca muzician "romantic". Stilul componistic - ușor diferit la primele două piese (scrise de Aurel Manolache), la alte trei (compuse de Temistocle Popa) și celelalte 11 melodii (muzica și versurile Cătălin Crișan) - are totuși o seamă de clișee comune celor trei autori. Toată muzica este foarte simplă, orchestrația (în afara pieselor al căror aranjament este semnat George Natsis) se bazează pe cele mai la îndemînă combinații timbrale, iar versurile sînt variațiuni pe teme arhicunoscute ale muzicii ușoare românești. În privința interpretării, Cătălin Crișan are un timbru plăcut, o întindere vocală nu foarte amplă și o tehnică la care se simte

London story²

■ După difuzarea pe TELE 7 abc a reportajului londonez, n-ar mai fi multe de spus, dar pentru că nu toți cititorii vizionează amintitul canal, voi completa datele din numărul trecut. ■ Am zburat cu un Airbus în care serviciile mi s-au părut de nota 5. Stewardesele nu zîmbesc, nu s-tinere și se mișcă încet. ■ La sosirea pe aeroportul londonez eram așteptați și am fost îmbarcați în două mașini luxoase (nu mă pricep la mărci) cu

Echipa TELE 7 abc

multe și sigur nu băuseră din cauza muzicii. Bucuria reînfrînării cu prietenii, ieșirea din cotidian într-o simbră seara, ambianța entuziastă, toate la un loc au contribuit la unele efecte extreme. ■ Paza era asigurată de mai multe cordoane de poliști, sportivi, oameni de ordine (femei și bărbați) ai stadionului. Amabili și simpatici toți. Foarte puțini erau "british" prin naștere. ■ Mă opresc doar puțin la concertul în sine, pentru că v-am povestit deja. Rod este atât de stăpîn pe scenă și public încît, chiar dacă nu ești un fan, îl urmărești cu atenție și apoi cu plăcere. Că la 50 de ani este mult mai dinamic decît colegii de 20-30 de ani, asta se știe. Că nici nu contează că uneori mai scapă un rînd, două din text sau sare chiar o strofă, este evident. ■ Deși nu l-au

Fotografie de neprofesionist

înseamnă să respecti cultura rock, ce înseamnă să o primești de mic copil. La ultimul etaj se prezintă un program de 20 de minute în care te înfrînști cu The Beatles, Janis Joplin, Jim Morrison, Elvis Presley, Bruce Springsteen. Păpuși de la Madame Tussaud, dar cu

presă am scăpat pe la "protocol". Am folosit pentru prima oară acest document internațional recunoscut.

Acasă la noi e mai greu. Pe bilet scrie "Welcome To Madame Tussaud's/Where the People meet THE people". ■ Apoi au urmat toate punctele de atracție știute de prin filme și cărți. În mare viteză. Să nu mă întrebați de Soho. Acolo n-am ajuns. ■ A doua zi pe Heathrow, am vizitat un aeroport prea civilizat, după care am urcat într-un Boeing al Tarom și ne-am amintit de unde venim. Stewarzi nerași, dezordonați. De doamne nu mai vorbesc. Și nici despre hrana servită. Ziare românești (la plecare le găsești strict pe cele agreate de Putere) n-ai cum să citești, așa că dacă lipsești mai mult din țară, riști să ajungi pe Otopeni total nepregătit pentru ce te așteaptă. ■ Acasă am fost întrebat despre englezoaice. Am ocolit răspunsul pentru că nu apucasem să analizez imaginile. Acum vă pot spune că la acest capitol (femei) stam mult mai bine decît ei! ■ Țin să mulțumesc (în final) pentru acest cadou mult visat, domnilor Marcel Avram și Paul Opriș!

Andrei Partoș

șoferi foarte simpatici. ■ Hotelul Whitehouse e de patru stele. Cazarea se face după ora 14,00, așa că ne-am plimbat prin împrejurimi. Cam dezorientați, n-am știut pe unde să ajungem în zona populată. Evident, ploaia mărunț. Am văzut prețurile. Erau de 3-4 ori mai mari decît în alte țări. ■ La 17,00 a venit autocarul să ne ducă spre Wembley. Vorbisem la telefon cu dl. Avram și ne-a asigurat că ne vom înfrîn acolo. ■ Pe traseu i-am luat și pe colegii din Danemarca, Irlanda și Rusia. În cele trei ore am văzut o parte din capitala Angliei (care are vreo 12 milioane de locuitori). ■ La sosire se auzea deja vocea lui Curtis Stigers (în revenire chiar în aceste zile cu un produs nou). ■ Noi am așteptat să fim chemați, apoi găsiți, pentru că fără ecusoane nu poți face nici o mișcare. ■ Între timp am "acostat" lumea care venea spre stadion din toate colțurile Angliei și am constatat că Rod Stewart este foarte iubit. Mai ales de cei de 30-50, ba chiar 60 de ani. ■ Se consuma bere multă la pahare de plastic. Cola și alte răcoritori. ■ Am văzut și doamne bine, transportate la punctele sanitare din cauza excesului de bere. Nu erau

mai văzute de 4 ani, spectatorii (de toate vîrstele) îi știau piesele și mai ales versurile. Nu știu dacă și în alte țări se aud astfel de coruri de 100.000 de voci, dar pe Wembley așa s-a întîmplat. Așa ceva văzusem pe video, dar să stai lingă scenă și să-i vezi pe toți cei din jur cîntînd cu plăcere, fără leșinuri, fără isterie, pur și simplu pentru că de asta veniseră, nu mai înfrînsem. ■ Vizita nocturnă a orașului, cu ajutorul brunetului șofer pakistanez, ne-a arătat o Londră cu mii de tineri plimbîndu-se pe străzi (după miezul nopții). ■ A doua zi am ajuns la Rock Circus, unde am văzut ce

Intrarea în magazinul Rock Circus

voce și mișcări de parcă ar fi vii. Zona cu scaune se rotea iar tabloul se schimba pe cele două scene. Toți copiii ar trebui să ajungă acolo! ■ La Tower Records, cel mai cunoscut magazin de muzică din Londra, duminica e deschis între 12,00 și 18,00. Găseai absolut orice. Cărți, reviste, casete, CD-uri, postere, videocasete. Doar bani să ai... ■ La Madame Tussaud's - coadă infernală la 15,00. Grație legitimației de

"Slowhand" sub formă de mular

DE CUMPĂRAT, DE ÎMPRUMUTAT, DE FURAT

Superalmendrado - Superalmendrado E.P. (Dedicated), 3 piese/CD/11 min.

"Gotta Give Up", "Shedtronics" și "The Ballad Of John Harlow" - 3 piese de indie jazz-rock experimental, create de 4 muzicieni cu backgrounduri foarte diferite. Ian Milligan a fost un obscur cîntăreț country-folk, Mark Meyers a activat cîndva la DEUS, iar bateristul Dirk Bolmans s-a remarcat în trupa de jazz a lui Lionel Horowitz. Singurul newcomer este basistul Tony Lynch și după cum își minuieste instrumentul, te miri cum naiba de n-ai auzit de el pînă acum. Trupa are forță, imaginație și multe alte atribute pe care vi le-aș înșira cu ușurință, însă poate că nu i-ar lipsi un pic de coerență. Cum s-ar zice, un DEUS cu picioarele de lut.

SUPERALMENDRADO

Velo - Deluxe - Superelastic (Mammouth), 12 piese/CD/49 min.

În timp ce Juliana Hatfield se fișia cu Evan Dando, scoțînd din cînd în cînd câte un sunet, celălalt creier de la Blake Babies, pe numele său John Strohm, s-a implicat în excelentul grup de indie-pop Antenna. Rezultatele au fost mai mult decît

VELO-DELUXE

încurajatoare, dar Strohm nu mai este cuplat pe aceeași frecvență cu vechii săi prieteni. Așa se face că în 1994 se naște Velo-Deluxe, una dintre cele mai interesante trupe alternative din Statele Unite. Discul lor de debut nu este chiar o capodoperă, dar impresionează prin cîteva refrene năucitoare, tratate în manieră noisy de producătorul Anjali Duff (Swervedriver, Spacemen 3, My Bloody Valentine). Dacă ar fi să ascult CD-ul în fiecare zi, probabil că micul program de implementat în cipul JVC-ului meu ar avea vreo treispe minute și ar cuprinde neapărat piesele "Velo-Deluxe", "Angels", "Desiree" și bineînțeles "Superelastic", poate cea mai reușită bucată a albumului. În rest, piese cu totul și cu totul imprevizibile și poate că nu-i rău deloc.

Spiritualized Electric Mainline - Pure Phase (Dedicated), 14 piese/CD/68 min.

Pe biroul meu zac vreo 20 de discuri, cîteva casete și o mulțime de casete video

despre care aș vrea măcar să vă spun două vorbe (și iar îmi ceri o jumătate de pagină, ar zice Andrei). Dar pentru că mai înainte am pomenit de Spacemen 3, mi-am adus aminte de Jason Pierce și de noul său alter ego, Spiritualized Electric Mainline. Fosta sa trupă, Spacemen 3, n-a făcut prea multe valuri în anii '80, însă a atras atenția (dacă mai era nevoie!) asupra unor mari valori ale muzicii: Kraftwerk, Brian Wilson, Phil Spector și Velvet Underground. Cu Spiritualized... Pierce duce lucrurile puțin mai în profunzime, captînd cite ceva din imponderabilitatea și minimalismul muzicii de avangardă. Produsul de concepție devine mai puțin "radio friendly", dar cîștigă în semnificații, nu fredonezi vreun refren, dar

SPIRITUALIZED

creierul și implicit auzul sînt subjugate ceva mai bine de o oră. Aranjamentele sînt obsedant de perfecte cu toate că tobele sînt mixate în așa fel încît de-abia se aud (poate o reacție la "muzica" a cărei valoare se măsoară în BPM-uri). La final cîteva recomandări: "Let It Flow", "Lay Back In The Sun", "Born Never Asked" (cover version după Laurie Anderson) și o imensă bilă roșie

pentru excelenta prestație a foștilor mîncători de salam cu soia, The Bălanescu Quartet.

Policecat - Drown (Domino), 3 piese/7"/11 min.

Dragi Watsonute și Watsoniei, este elementar faptul că, în majoritatea cazurilor, ceea ce se numește indie-pop - o etichetă pentru trupele incompetente, care sub pretextul unei detașări totale față de reguli/convenții tehnice instrumentale, își ascund lipsurile care cu siguranță că nu vor mai fi trecute cu vederea peste un an sau doi, la o repetată aventură discografică. Frază lungă și nebulă, dar cu totul altfel stau lucrurile la frații John și Gordon Kilgour. Chiar dacă cei doi sînt învățăcelii huliților The Pastels (din nou în VPR!), Kilgour-i n-au moștenit de la mai vîrstnicii lor confrăți decît adresa casei de discuri Domino. Single-ul de față e mai mult decît OK și-mi pare rău că n-am o fotografie să v-o pun alături, cu toate că o colegă spune că Gordon arată ceva mai rău ca Butt-Head.

Eat Static - Epsilon E.P. (Planet Dog), 4 piese/CD/37 min.

Doar 16 pagini în VPR și pentru optzeci la sută dintre voi există ceva cu mult mai interesant decît scandalușoara muzică stil MTV's "120 Minutes". Dar aș fi comis o eroare de neiertat dacă v-aș fi lăsat impresia că tot ce este BPM-izat este ieftin, unică trăsătură a uscăturilor din Marea Grădină Techno Europeană. Eat Static fac o excepție care sare în ochi ca un ciob dintr-un Balantine's spart: ai o mică jenă în partea stîngă, dar îți pare rău de continutul sticlei. Există aici patru piese mari și late, care de care mai cu vino-ncoala și pentru că trebuie să fac măcar o recomandare, mă opresc la un jungle așa cum nu cred că ați auzit: "Dionysiac". Animatori de radio și digei, logoreici și mutălii, aruncați la gunoii benzile instrumentale cu Sven Vath și Vangelis, scrieți ceva dragut unui prieten de afară și salvați un început grevoș de emisiune doar cu Eat Static! În plus, zice-se c-ar fi antibilbe...

Horia Stănescu

TIMPURI NOI

bas. Ei, perioada asta o definim noi ca perioada under-ground și la propriu și la figurat. Repetăm într-un subsol, într-un anumit subsol. Acum, și Club Aera...

Rep.: ...la subsol...
A.P.: da... nu era clubul uzinei Republicii
Rep.: "Luminos"...
A.P.: (Ride). Da... "Luminos". Era un club, cel mai under-ground club... Și nu că spun eu, așa era. Schimbări în trupă nu am mai făcut. Ne apucaserăm să lucrăm la "Perfect".

Rep.: În ce an era?
A.P.: '86.
D.I.: În '85.
A.P.: Iți spun eu sigur, era în '86...

D.I.: Mă... în '86 v-am găsit eu și am refăcut toată mișcarea aia, cu noi fiind și Sorin Badea. Deci, Andrei, eu am terminat facultatea în '85, am luat legătura cu Răzvan, care mi-a spus să vin la trupă. Dar eu am plecat la Iași, la post. Abia în '86 am început să mă zbat să vin la acasă, în București.

A.P.: Înseamnă că episodul ăla nasol de 23 August, cu Banciota și cu secretarul ăla de partid a fost în '84?

D.I.: În '85.
A.P.: Vara?
D.I.: Păi vara, că 23 August e vara...

A.P.: Asa. Atunci în perioada aia (august-septembrie) am făcut înregistrări la "Perfect" și la "Becul" (cărui noi i-am spus "Tim-pul") și la "Cavalierul".

Rep.: Ați înregistrat și în Radio și în TV?
A.P.: Da!
Rep.: Au fost și difuzate?

A.P.: Pe șest.
D.I.: Acuma cîntam în altă formulă. Plecase Marian Ionescu...

cu și venise Sorin Badea. O schimbare de personal menită să aducă o schimbare totală de repertoriu, o schimbare de stil.

Rep.: Dane, în perioada cît ai lipsit, ai mai făcut ceva din punct de vedere muzical?

D.I.: Nu.
A.P.: În '89 am apărut pe un disc colectiv.
Rep.: Stai! Au mai trecut și alții prin trupă, în această perioadă...

A.P.: Sigur, au fost mulți cei care s-au perindat. N-o să-i numesc, pentru că ei n-au adus nici o schimbare de stil.

Rep.: Nu asta mă interesează...
A.P.: Bine, îi spun. Dacă nu s-au integrat stilului trupei, nu înseamnă că n-au făcut parte din grup. Concomitent cu Marian Ionescu a fost și Bogdan Stănescu cînd la bas, cînd la chitară. La un moment dat, la tobe, a fost Dragoș Paispe.

După aceea vine schimbarea totală, crearea unui repertoriu omogen, unitar. În '87 eram în formula de cvartet: Dan Iliescu, Răzvan Moldovan, Radu Cartianu (bas) și eu. Renunțasem la clape.

Rep.: Ce a urmat?
A.P.: Un turneu foarte tare, în care am avut noroc de un mare impresar, dl. Șteu, de la Sibiu. Am avut revelația de a fi bine primiți în locuri în

care n-am fost niciodată. Cu mici excepții, totul a fost bine în acel turneu de 30 de zile. Apoi, Răzvan s-a hotărât să plece în Suedia, din motive absolute personale. A fost o perioadă grea pentru noi. Se purta ciudat, iar noi nu-l înțelegeam. Brusc ne-a anunțat: "Băi, eu am bilet de avion în buzunar, mîine plec în Suedia!" Asta se întimpla în mai, '89. Toemai cunoșteam un oarecare apogeu și, iată, ne-am găsit în situația de a ne dizolva. A urmat o perioadă fără concerte. Nici la repetiții nu mai mergeam.

D.I.: Adrian a trebuit să plece la post la Călărași. Radu Cartianu avînd probleme financiare, cînta într-o circiumă prin Centrul Civic, iar eu vroiam să păstrăm trupa chiar și în condițiile date. Am încercat să păstrez titlatura de Timpuri Noi, apărînd la Costinești cu Sorin Tănase (tobe), Ghiță Cătălin (bas) și Dragoș Bădoi (voce). Am apărut în vreo patru concerte cu denumirea de Timpuri Noi. Toemai trebuia să înregistrăm ceva în formula amintită, cînd a venit Revoluția. Adrian și Radu mi-au telefonat, spunîndu-mi: "Hai să cîntăm cu Timpuri Noi". Eu am zis: "Dom'le eu am lucrat cu niște oameni, nu pot să-i las baltă." Situația era foarte dificilă, așa că a apărut soluția cu B 22, care a funcționat cam doi ani.

Rep.: S-a întîmplat să se inflească B 22 cu Timpuri Noi pe aceeași scenă?

D.I.: Da, într-un concert la Polivalentă.
Rep.: Cînd s-a produs momentul reîntîrii?

A.P.: În iulie '91.
Rep.: În ce formulă?

D.I.: Marian Moldovanu (chitară), venit de la Aquila, la tobe era Costel Joița. Pe Cartianu l-am rugat să ne ajute la bas și a făcut-o din cînd în cînd. Pînă la urmă l-a găsit pe Adrian Bortun și cu puțin înainte pe Cătălin Neagu.

Cătălin Neagu: Eu cîntam cu Adrian la Crepuscul.

D.I.: Artan l-a găsit pe Cătălin, care avea sală.
A.P.: Fetele de la Secret l-au avut ca toboșar, dar ele doreau să fie o formație exclusiv feminină, cum era și normal. Deci, asta-i formula din '92, pînă azi.

Rep.: Să ne întorcem la apariții pe disc.
A.P.: Pe Rock 11 (cel din '89), figurăm cu trei piese, în componența: Cartianu, Moldovan, Pleșca, Iliescu. A fost singura apariție înainte de Revoluție. După ce ne-am reunit, am început să lucrăm pentru un disc propriu. Dan Iliescu a venit cu primele propuneri: "Emigrant U. S.A.", "Stan" și "Tanta".

Rep.: Ați sărit momentul MTV
A.P.: A. momentul MTV. Ne-a prins în '90.

toti trei și cu încă doi prieteni: Sorin Petroianu (chitarist) și Sorin Trînciță (bas), care era coleg cu Dan și Răzvan la I.E.F.S.

Rep.: Voi erati studenți la data aceea?
Dan Iliescu: Da, sigur, eram studenți în primul an.

A.P.: Tot în vara lui '83 s-au produs niște modificări în trupă. În locul lui Sorin Petroianu a venit la chitară Cristi Sandu.

D.I.: Și am plecat eu. Am plecat la mare, că... era frumos...

A.P.: Iar noi ne-am continuat activitatea cu clape. La clape a venit Lulu Mihăescu. Între timp, tot la clape mai cînta și Ady Popovici, actualul patron de la "Cine-Studio". A fost simpatic cu Ady, dar, perioada noastră cu clape a purtat amprenta lui Lulu. Lui.

Rep.: Ea cu ce se ocupa în viața de toate zilele?

A.P.: Era printr-a X-a sau a XI-a.
D.I.: Vreo cițiva ani am cîntat fără mine.

A.P.: A fost perioada noastră de new-wave.
Rep.: Componenta care era?

A.P.: Cristi Sandu, Lulu Mihăescu, Răzvan Moldovan, Adrian Pleșca și Marian Ionescu la

Trei directori, D. Iliescu (Timpuri Noi), V. Stoica (CMMC) și E. Petrosel (Holograf)

Ba nu, în '91, cînd eram în formula aia subrezită, cu Lulu Mihăescu, Cristi Sandu, Marian Ionescu. Culemea e că pe video-clip apare și Radu Cartianu.

Rep.: Și cine-i toboșarul?
A.P.: Marius Dumitrescu.
Rep.: Cum a ajuns "Perfect" la MTV?

A.P.: S-a făcut o emisiune Red Hot regizată de Anghel Mora și realizată de Titus Munteanu. Emisiunea s-a făcut în limba engleză și s-a difuzat la festivalul de la Montreux. Operator a fost Adrian Valențiu, la clipul "Perfect". Eu nu l-am văzut la MTV, dar mi-au povestit oamenii.

Rep.: Să ne întorcem la discuri...
A.P.: Ne-am dus la nou înființatul Migas Real Compact, unde cu Adrian Ordean la mixer, am realizat șase dintre cele opt piese. Cu aceste înregistrări, puse pe o bandă, am încercat pe la cîteva uși. Pînă la urmă, Radu Cartianu, avînd niște bani și sfatul de Sorin Șfirlea, a zis că face el discul. Și l-a făcut. Și cu această ocazie am semnat și un contract de impresariere pentru cinci ani.

D.I.: Chiar dacă acest contract nu e tocmai avantajos pentru noi, am scos trei albume în trei ani... Nimeni n-ar fi investit în noi.

Rep.: Existența unui impresar v-a făcut să aveți mai multe apariții pe TV?

A.P.: E greu să contabilizăm totul, dar, cred, că am avut mai multe apariții pînă la ieșirea primului disc, decît după aceea. În 1994, Cartianu a organizat spectacolul "Timpuri Noi unplugged", care, din punct de vedere artistic, a fost o reușită, dar nu și din punct de vedere financiar. Spectacolul s-a numit "Cartianu Presents..."

D.I.: Uite, pe afișul cu Rockmania, Rod Stewart este scris mai mare decît Marce Avram, nu cum era la noi...

Rep.: Care sînt corpurile feminine care s-au perindat prin Timpuri Noi?

A.P.: Mai întîi le-am găsit pe Carmen Dima și Crîna Godeanu din Corul Radio. Aveam nevoie de ele la concertul "unplugged". Apoi, a venit Denis Iliescu, care cînta și la vioară, după care a urmat Maria. Ea este o profesionistă. Dacă pe celelalte le-am luat pentru prezență și abia ulterior ne-am dumințit că ele și cîntă, Maria a venit cu statut de profesionistă.

(va urma)

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

HOLOGRAF

au o experiență, că în afișia ani am tot făcut materiale pentru disc, dar, sincer, eu n-am fi pus o astfel de piesă pe un disc Holograf. Dar asta-i treabă de gust...

Rep.: Îi recunoști statutul de slăgar?

E.P.: Nu i-aș spune slăgar, ci piesă bine produsă. Am văzut cu toții concursul național. "Dincolo de nori" a câștigat pe merit, dar în contextul în care celelalte piese erau cum erau, deci în lipsa de altceva. Apoi, piesa s-a bucurat de o promoție cum cred că nu a mai avut parte vreuna pînă acum.

Rep.: Acum, uneori în discuțiile voastre, în glumă, mai amintiri de acest episod?

E.P.: În glumă? Bineînțeles! Nu demult, le-am spus lui Dan și Tino că Mugurel și cu mine ne-am hotărât să compunem o piesă "Dincoace de nori", asta așa, ca să echilibrăm situația și să descalificăm și noi Rom'Ania.

Rep.: Și Romeo?

E.P.: Romeo... "Sub ape"... El n-a contat. Părearea mea, și spun asta nu cu mîndrie, dar, sigur, cu satisfacție, Holograf (în formula asta) există doar de anul acesta. Pînă acum - și asta a creat o altă confuzie în rîndurile noastre anul trecut - am crezut mai mult sau mai puțin în Romeo. Dar iată că timpul pe care l-a petrecut cu noi a dat roade. Romeo a avut anul acesta un aport extraordinar. Și trebuie să spun că dacă n-ar fi existat acea Marlboro Music de pe Litoral, din vara lui '94, cu un program și un proiect concrete și coerente, nu știu ce s-ar fi întîmplat. Pentru că și eu, și Mugurel eram foarte hotărîți să încercăm o nouă variantă.

Rep.: Mugurel a făcut chiar și declarații în presa destul de clare, tu ai fost mai reținut...

E.P.: Niciodată nu reacționez. La primul impuls, deși gestul lor m-a durut foarte tare. Ei, important e că Holograf e acum o gașcă, că, deși a avut un drum sinuos, a găsit întotdeauna resurse.

Rep.: Textele le-ați scris împreună?

E.P.: Da. Le-am scris chiar la sală. Repet, a contat foarte mult lucrul împreună. Metrica e un pic mai complicată. Am muncit mult la text.

Rep.: Bun, piesele le-ați conceput în studio, dar voi dînați totuși o trupă de show. V-ați gîndit cum o să prezentați materialul într-un spectacol?

E.P.: Nu știu dacă piesele vor penetra imediat. Dar "Bani vorbesc" ne-a demonstrat că e mult mai bine să penetreze în timp, nu imediat. Sincer, l-am considerat un kitsch. Cocker este un artist. Nu cred că nu se va crea acea punte de comunicare. La fel la Stewart.

Rep.: Avînd în vedere ceea ce cîntați voi, chiar și Timpuri Noi, și ceea ce cînta ospeții, cum vă simțiți în această ecuație? Voi, de regulă cîntați la ore bune, acum veți cînta la lumina zilei, în deschidere...

E.P.: În primul rînd e un palmares, eu care nu știu cîți se pot lăuda. Apoi, mergem pe ideea că dacă ajungem pe scenă vom face totul ca să ne putem exprima artistic. Vom avea suportul. În ceea ce privește cîntatul la lumina zilei, ne-am gîndit serios la acest aspect. Ne-am gîndit să mărîm trupa pentru această formulă de spectacol. Nu vom fi doar noi cinci. Va fi și un mic grup vocal. Vrem să mai luăm un chitarist, eventual un clăpar... Pe lîngă noi cinci, vor fi clar și alți instrumentiști. Vom începe deja să repetăm. Va fi clar un cu totul alt concert decît cel oferit de noi de obicei.

Rep.: Să înțeleg că-i acordată o importanță mai mare?

E.P.: Sigur, fără discuție, că vom cînta la lumina zilei, cu aceeași scenă, după noi, în aceeași seară, vor fi legende, grei.

Rep.: Pînă în 16 iulie nu veți mai apărea în nici un recital?

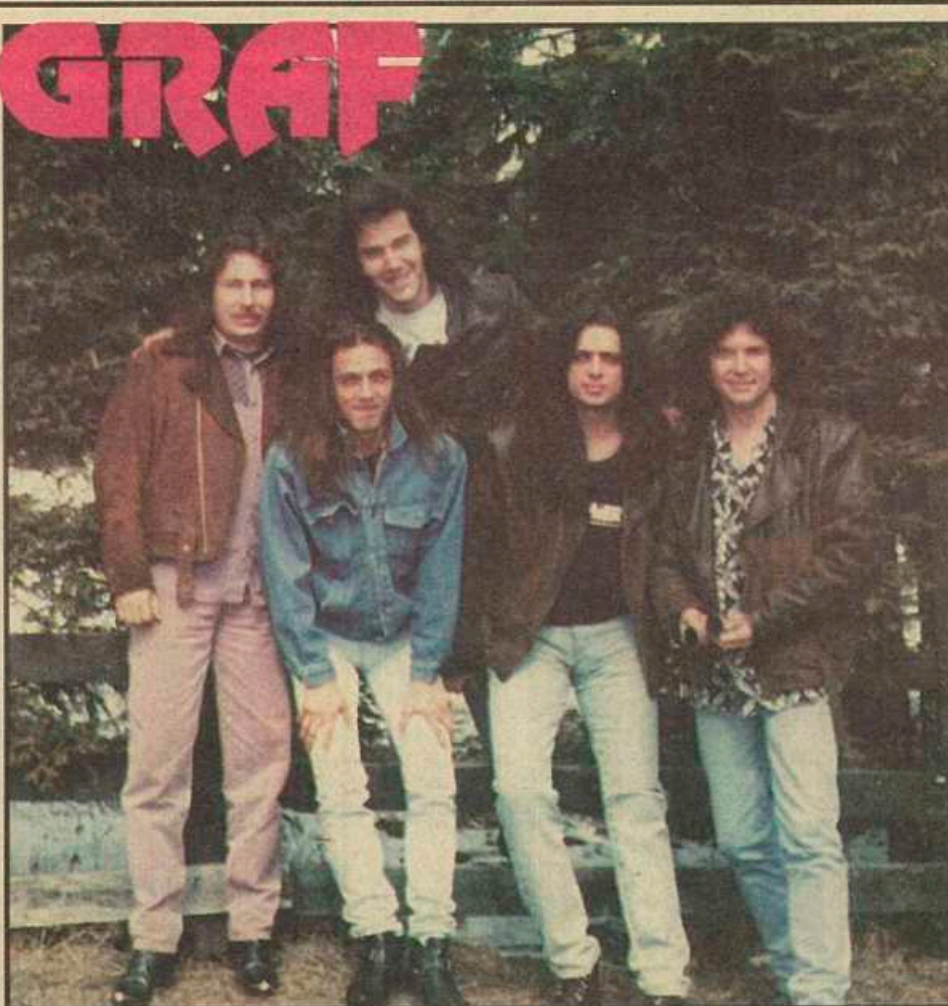
E.P.: Ba da. Pe data de 11 iulie plecăm pe Litoral. Pe 13 iulie va fi primul concert din cadrul turneului Marlboro Music, care va ține pînă în 30 august. Se va desfășura după aceeași formulă de anul trecut. Singurele diferențe sînt că noi vom locui la Mamaia și, în loc de Direcția 5, intră Iris.

Rep.: Nu vă considerați în cantonament? Fotbaliști înainte de un meci greu și odihnă. Voi vă permiteți să cîntați pe 13 pe Litoral și pe 16 la Rockmania?

E.P.: (Ride). Putem considera concertul din 13 ultima repetiție pentru "marele derby" - ROCKMANIA. Va fi o seară mare! Joe Cocker și Rod Stewart... Va fi o seară mare!

Rep.: Cum de ați ales Electrocardul?

E.P.: Prefer un producător care să-mi spună: "Eu doar ațit pot să-ți dau, nu pot mai mult" și să-mi

avem o vîrstă tocmai fragedă, iar mamele noastre (a lui Dan, a mea...) nu sînt într-o situație prea roză cu sănătatea. Cere dau cu mîile de dolari, dar rezultatul rămîne de cele mai multe ori în defavoarea lor. În plus, nu știu dacă sînt conștienți sau nu, ne creează celorlalți mari deservicii. Păi, cînd vede unul publicat un contract în valoare de 300.000 dolari, nu e normal să se gîndească: "dacă X" (nu vreau să dan nici un nume) "care e un solist în devenire, cîștigă alți, eu de ce n-aș putea?" Toate aceste contracte se vor încheia prost. Care producător aruncă la nesfîrșit cu banii pe fereastră? Dacă ar fi o chestie sigură, O.K. Dar...

Rep.: Să revenim la concertul din 16 iulie. Pentru tine, Rockmania înseamnă mai mult decît un simplu spectacol?

E.P.: Sigur!!! Chiar dacă n-am cînta noi. E vorba de doi mari artiști: Rod Stewart și Joe Cocker. Ba chiar și Eros Ramazzotti. Deci trei. Ce mai, e de domeniul legendei. Am fost și la Michael Jackson. M-am uitat ca la un film S.F. N-am priceput pe unde a venit, pe unde a plecat. Muzical... Sincer, l-am considerat un kitsch. Cocker este un artist. Nu cred că nu se va crea acea punte de comunicare. La fel la Stewart.

Rep.: Avînd în vedere ceea ce cîntați voi, chiar și Timpuri Noi, și ceea ce cînta ospeții, cum vă simțiți în această ecuație? Voi, de regulă cîntați la ore bune, acum veți cînta la lumina zilei, în deschidere...

E.P.: În primul rînd e un palmares, eu care nu știu cîți se pot lăuda. Apoi, mergem pe ideea că dacă ajungem pe scenă vom face totul ca să ne putem exprima artistic. Vom avea suportul. În ceea ce privește cîntatul la lumina zilei, ne-am gîndit serios la acest aspect. Ne-am gîndit să mărîm trupa pentru această formulă de spectacol. Nu vom fi doar noi cinci. Va fi și un mic grup vocal. Vrem să mai luăm un chitarist, eventual un clăpar... Pe lîngă noi cinci, vor fi clar și alți instrumentiști. Vom începe deja să repetăm. Va fi clar un cu totul alt concert decît cel oferit de noi de obicei.

Rep.: Să înțeleg că-i acordată o importanță mai mare?

E.P.: Sigur, fără discuție, că vom cînta la lumina zilei, cu aceeași scenă, după noi, în aceeași seară, vor fi legende, grei.

Rep.: Pînă în 16 iulie nu veți mai apărea în nici un recital?

E.P.: Ba da. Pe data de 11 iulie plecăm pe Litoral. Pe 13 iulie va fi primul concert din cadrul turneului Marlboro Music, care va ține pînă în 30 august. Se va desfășura după aceeași formulă de anul trecut. Singurele diferențe sînt că noi vom locui la Mamaia și, în loc de Direcția 5, intră Iris.

Rep.: Nu vă considerați în cantonament? Fotbaliști înainte de un meci greu și odihnă. Voi vă permiteți să cîntați pe 13 pe Litoral și pe 16 la Rockmania?

E.P.: (Ride). Putem considera concertul din 13 ultima repetiție pentru "marele derby" - ROCKMANIA. Va fi o seară mare! Joe Cocker și Rod Stewart... Va fi o seară mare!

Rep.: Cum de ați ales Electrocardul?

E.P.: Prefer un producător care să-mi spună: "Eu doar ațit pot să-ți dau, nu pot mai mult" și să-mi

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

A.P.

Să cîntăm cu... sens

RHYTHM OF MY HEART

Across the street
The river runs
Down in the gutter
Life slipping away

Let me still exist
In another place
Running undercover
Of a helicopter blade

The flames are getting higher
In effigy
Burning down the bridges of my memory
Love may still be alive
Somewhere, someday
Where they're downing only deer
A hundred steel towns away

Chorus:
Oh, the rhythm of my heart
Is beating like a drum
With the words I love you
Rolling off my tongue
Oh never will I roam
Now I know my place is home
Where the ocean meets the sky
I'll be sailing

Photographs
Kerosine
Light my darkness
Light it up, light it up
I can feel the touch
Of your thin blue jeans
Running down the alley
I've got my eyes all over you baby

Chorus

Oh I've got lightening in my veins
Shifting like a handle of a slot machine
Love may still exist in another place
I'm just yanking back the handle
No expression on my face

Chorus

BABY JANE

Baby Jane, don't keep me hanging on the line
I knew you when you had no one to talk to
Now you're moving in high society
Don't forget I know secrets about

I used to think you were on my side
But now I'm no longer sure
I wish I knew what I know now before

When I give my heart again I know it's gonna
Last forever
No one tell me where or when I know
It gonna last forever

Baby Jane, don't it make you feel sad
Just when I thought that we were winning
You and I were so close in every way
Don't time fly when you're loving and laughing

I've said good-bye so many times
The situation ain't all that new
Optimism's my best defense
I'll get through without you

When I give my heart again I know
It's gonna last forever
No one tell me where or when I know
It's gonna last forever
I won't be that dumb again I know
It's gonna last forever
When I fall in love again I know
It's gonna last forever

Baby Jane, I've said all I want to say
Go your own way, don't think twice about me
'cause I've got ideas and plans of my own
So long, darlin' I'll miss you believe me
The lessons learned was so hard to swallow
But I know that I'll survive
Gonna take a good look at myself and try-yeah

When I give my heart again I know
It's gonna last forever
No one tell me where or when I know
It's gonna last forever
When I fall in love next time I know
It's gonna last forever
I won't be that dumb again I know
It'll last forever

The Simple Things

(John Shanks/Rick
Neigher/Phil Roy)

Somewhere along the way
I got caught up in the race
I kept spinning and turning
Lost myself my hope my faith
We're always wanting more
than what we have
And what I've learned is all I
Really need are...
The simple things
That come without a price
The simple things
Like happiness joy and love in
my life I've seen it all from so
many sides
And I hope you would agree
The best things in life
Are the simple things
Hey everybody don't get me
wrong
You got to understand
ambition and knowledge
Are the seeds of every woman
and man
It's good to work... work hard

and prosper
As long as you take time
to find...

The simple things
That come without a
price

The simple things
Like happiness joy and
love in my life
I've seen it all from so
many sides

And I hope you would
agree

That the best things in
life are the simple things

Solo

This world moves so
fast

Sometimes you got to
slow down, down, down
To find out what its all
about

We're always wanting
more than what we have
What I've learned, is
what I really need are

The simple things

That come without a
price

The simple things
Like happiness joy and
love in my life

I've seen it all from so
many sides

And I hope you would
agree

The best things in life
Are the simple things

Summer In The City (J. Sebastian/S. Boone/M. Sebastian)

Hot town summer in the city
Back of my neck getting dirt and gritty
Been down, isn't it a pity
Doesn't seem to be a shadow in the city
All around people looking half dead
Walking on the sidewalk hotter than a
Match head
But at night it's a different world
Go out and find a girl
Come on, come on and dance all night
Despite the heat it will be alright
And babe, don't you know it's a pity
The days can't be like the night
In the summer in the city
In the summer in the city
Cool town, evening in the city
Dressed so fine and looking so pretty
Cool cat lookin for a kitty
Gonna look in every corner of the city
Till I'm weezin like a bus stop
Running up the stairs gonna meet ya on the roof top
But at night it's a different world
Go out and find a girl
Come on, come on let's dance all night
Despite the heat it will be alright
And babe, don't you know it's a pity
The days can't be like the night
In the summer in the city
In the summer in the city

Solo

But at night it's a different world
Go out and find a girl
Come on, come on let's dance all night
Despite the heat it will be alright
And babe don't you know it's a pity
The days can't be like the night
In the summer in the city
In the summer in the city

Hot town summer in the city.

COSE DELLA VITA

Sono umane situazioni
quei momenti fra di noi
i distacchi e i ritorni
da capirci niente poi
già... come vedi
sto pensando a te... sì... da
un po'.

Sono umane condizioni
stare bene oppure no
può dipendere dai giorni
dalle nostalgie che ho
già... come vedi
sto pensando a te.

Come se questo tempo non
fosse passato mai
dove siamo stati, cosa siamo
poi
confinanti di cuore solo che
ognuno sta
dietro gli steccati degli

orgogli suoi
sto pensando a te
sto pensando a noi
sono cose della vita
vanno prese un po' così
è già stata una fatica
arrivare fino qui
già... come vedi
io sto ancora in piedi
perché
sono umani tutti i sogni miei

con le mani io li
prenderei, si perché
sono umani questi sogni
miei
con le mani io li
prenderei.

Sono cose della vita
ma la vita poi dov'è
se da quando è partita
un inseguimento è
già... come vedi
sto pensando ancora a
te.

Questa notte che passa
piano accanto a me
cerco di affrontarla, afferrarla
e se prendo le curve del
cuore sbandando un po'
voglio provarla anche
adesso che
sto pensando a te
sto pensando a noi
da un po'...
Già
da un po'...

Correspondență specială de la trimisul nostru Adrian Georgescu

Rotterdam 20.06. În sala
AHOY din localitate a cîntat
Rod Stewart timp de două ore
și un sfert. Cei 12.000 de
spectatori au primit
extraordinar showul. Rod a
cîntat 24 de piese, dintre care
11 cu acompaniamentul
Orchestrai din Oradea. □
Scena a fost dispusă în
mijlocul sălii (pe același
sistem pe care l-ați văzut pe
Wembley). □ Sub scenă se
afă o construcție din aluminiu
și plastic transparent, închisă,
în formă de calotă sferică, în
care a fost plasată orchestra.
Dispozitivul se ridică la nivelul
scenei în funcție de piesa
interpretată. □ Sonorizarea a
fost tocmai bună pentru un
spectacol "indoor". Un mic
incident tehnic a fost
inteligent rezolvat de Rod
Stewart, care a dialogat cu
publicul sfîșind cîteva zeci de
mingi în sală. De regulă le
recuperează oamenii de
ordine. □ Concluziile au fost
pozitive atît pe plan artistic,
cît și financiar. □ Concertul
din 21.06., ce urma să aibă
loc la Gent, s-a anulat din
cauza indisponibilității de
moment a lui Rod Stewart.

De la Mama Concerts & Rau

Pe 23 iunie la Essen
concertul a început la ora
16,40 cu Doc Lawrence, a
continuat cu Dream
Theater, Status Quo, Eros
Ramazzotti și s-a încheiat
cu un recital de 105 minute
susținut de Rod Stewart.

Orchestra din Oradea s-
a prezentat din nou foarte
bine, fiind unanim apre-
ciată.

Sîmbătă, 24 iunie, de la
ora 14,50 au cîntat Always
Ultra, Jule Neigel Band,
Niedecken, Sheryl Crow,
Joe Cocker (85 de minute),
Elton John.

La acest festival
"indoor" numărul specta-
torilor a fost în jur de
10.000.

Instrumentiștii din Oradea - aflați în turneu alături de ROD STEWART

Gavril Ardelean, Alexan-
dru Orban, Florin Petroniu
Avram, Cristina Adina
Blinda, Daniela Anca Miro-
nescu, Lucian Malița, Ștefan
Ludovic Suhajda, Csilla
Stanciu, Janos Ladislau
Szilagy, Barnaba Bokor,
Hanno Musik, Valer-Ioan
Minecan, Dan Alexandru
Șuta, Vasile Vulturar, Mioara
Nistor, Gheorghe Crișan,
Maria Etelka Trendler, Vasile
Foica, Vasile Cristian
Midoschi, Mihai Szabo
Zagoni, Valer Moldovan,
Paul Eugen Carp și dirijorul
Romică Rîmbu.

Am simțit rădăcinile!

Totul s-a petrecut vineri, 22 iunie și a avut ca punct de început pe A.G. Weinberger Blues Machine.

Încă de la primele acorduri, bluesul s-a instalat în inimile spectatorilor din Sala Palatului, lăcaș obișnuit până nu de mult cu discursuri mobilizatoare. Acum, cei de pe scenă, niște băieți minunați, creau o atmosferă de vis. Publicul era cucerit definitiv, cei de pe schele ascultau înmărmuriți, lăsând reflectoarele în seama destinului. O lipsă se topise de dulceața melodica și căldura chitarei vrăjite a lui A.G. Weinberger.

Am închis ochii și am trăit prin puterea imaginației atmosfera anilor

A fost ca o seară de Crăciun

Ritmuri bine cunoscute de blues s-au perindat prin sală, îmbrăcate în texte surpriză, cu șopirle mai mari sau mai mici, dar toate cu o limbă veninoasă. Ele s-au numit: "Blues capabil" (adresată parlamentarilor și vieții lor grele), "Blues canin" (omului cu 100 de ciini), "Blues capricios" ("5 lei la-nceput/Si uite ce ne-ai făcut"), "Blues cabernet de cabinet" (despre personajul cu apariția cea mai frecventă în "Academia Catavencu"), "Blues Kaki" (șopiră cu limba cea mai ascuțită, care a argumentat extraordinar importanța "punerii piciorului în gips" la momentul oportun), "Blues catodic" (avind în vizor personajele prezente la "Actualitățile TVR") și "Blues categoric" ("Cred c-o să pleci deja/La tine-n Oltenița").

călară pe dromaderă" au încins publicul la maxim, așa că "Pisica neagră" a trecut ca o fantasmă printre spectatori. A urmat minunata melodie "Vara la țară", care a fost salutăată cu strigăte și aplauze. "Amintirea" iubirii timidoare a fost liniștea dinaintea furtunii, căci "Vremuri", cu al ei "tramvai cu etaj și tras de cai", s-a cîntat cu publicul în picioare și într-un extaz general.

"Canarul", piesă de un lirism deosebit, a aminat puțin mult așteptatul "Andrei-Popa", care s-a cîntat dumezește, ca în noaptea de Crăciun la ivirea Moșului cu sacul plin de cadouri. Ochii lui Mircea erau două flăcări

aprinse de surpriză, emanând dragoste și speranță, speranța celui care simte că lumea nu l-a uitat, ba mai mult, îl dorește și îl iubește. Un cântăutor care-și vede visul împlinit.

Finalul a fost apoteotic, atmosfera Phoenix-ului de altădată a revenit la Sala Palatului prin reprezentantul său care l-a purtat crucea chiar și atunci cînd grupul era interzis - Mircea Baniciu.

Marian Turtă

Însotit în singurătatea sa ("Singur, singur, singur"), ne-am plimbat cu el pe "străzile deșerte" în plină ploaie, cu minile în buzunare - tabloul perfect al tinărului ce bravează, luîndu-și o mimică nepăsătoare, cu toate că neîmplinirea, iubirea nerăspățită, îl macină aprig.

'50 din cluburile de noapte americane - fum, mucuri de țigări, pahare soloase, la bar un negru cu mânuși albe, oameni așezați în fața teighelei mirosind a băuturi tari, ascultînd cu gîndul dus vocea arsă de whiskey a interpretului ce-și cînta necazurile și dragostea. Era atît de puțin mișcare, dar atît de multă viață pe metru pătrat, că-ți venea să strigi de plăcere. Eram fericiți. Bluesul m-a făcut fericiți! De aceea l-am înțeles pe tinărul de lîngă mine (venit din provincie) care-a rostit mai mult pentru el: "Am simțit rădăcinile! Acum înțeleg de ce americanii sînt atît de liberi și frumoși!"

Da, Weinberger a fost la înălțime, Vlady Cnejevici l-a susținut bine cu claviaturile, Florin Ionescu a punctat ritmul vrăjit, iar Iulian Vrabete a pus basul său în acest cocktail Black Jack.

Magicianul Nicu Alifantis

La ora 19,27 și-a făcut apariția magicianul Nicu Alifantis, cel care știe să se joace atît de bine cu sentimentele și amintirile noastre prin intermediul cîntecelor sale. Astfel, la scurt timp, ca o boare lină, amintirea copilăriei, a cântărilor de colorat, precum și regretul că ne-am maturizat prea repede, ne-a cuprins pe toți. Urmăream vrăjiti povestea muzicală a primei iubiri - pură, sensibilă, tandră, durabilă - amintirea lui Lorelei. Am crescut împreună cu Nicu Alifantis și prietenii săi (Relu Bițulescu - tobe, Niki Ioan Oagă - chitară, Crin Grigore - chitară acustică). Apoi am mai făcut un pas și am întâlnit iubirea adevărată, devoratoare, am plîns cu Nicu pierderea ei, l-am

Nu ne-am putut despărți de Nicu Alifantis decît după un bis, care a început cu "Excelența voastră, doamnă Despărțire" și s-a încheiat cu "N-am noroc în moarte/in iubire, da!"

Da, iubirea este elementul de bază al textelor cîntecelor magicianului Nicu Alifantis!

**"Sorcova, vesela/
Dar am o șopîrlă-n ea..."**

Sub semnul umbrei lui "nea Tomiță" a început recitalul lui Alexandru Andrieș și al amicilor săi - Tudî Zaharescu - tobe, Eugen Tegu - chitară bas, George Baicea - chitară solo.

Și seria s-a oprit aici, căci prea mulți atleți cu ochii albaștri au ieșit în acest interval din sală pe hîl să aprindă o țigară lîngă un telefon mai mult sau mai puțin public. Așa că finalul recitalului a cuprins două piese de o cu totul altă factură. Prima, recentă, datorată morții premature a celui ce a fost "Ciulică" Mircea Marcovici și numită "Starea vremii". A doua, "Prea aproape", o poveste de dragoste la care publicul a participat foarte intens.

Nu mai la sfîrșitul recitalului lui Alexandru Andrieș ne-am putut da seama cine a încălcat protocolul semnat și "dădea cu gaze lacrimogene" în cei aflați pe scenă, încercînd să ascundă în ceață șopirlele.

Un vis împlinit

Mircea Baniciu a venit însoțit de tobarul Răzvan Lupu, de Dragoș Docan și Vlady Cnejevici. Începînd în forță, Mircea n-a lăsat publicul să-l primească cum se cuvine, dar după prima melodie spectatorii l-au înconjurat cu dragoste. A fost o înlînire de gradul trei între omul și interpretul Mircea Baniciu și publicul care-l iubea platonic pînă în acel moment, dar îl

Opinii de spectator

I.C. (18 ani): "Baștan Baniciu, mi-a plăcut de-am înnebunit. A mai schimbat el linia la piesele Phoenix - că voiam să cînt și mai rămîneam pe dinafară. Da' mi-a plăcut, a fost extraordinar! Cred că și el a fost impresionat de reacția publicului. În rest, au sunat toți bine. Eu am mai fost la două gale și, dintre toate, asta mi s-a părut cea mai legată!"

Valeria (24 ani): "Nu prea mi-a plăcut Weinberger, adică nu cred c-a «dat» bine în spectacolul ăsta, împreună cu restul. Eu am venit pentru Baniciu, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut tot spectacolul."

S.C.: "Scuze, băi ziaristi, da' degeaba vă zice omu ce crede, că voi tot numai ce vreți voi scrieți!" (a refuzat să-și divulge vîrsta)

M.B. (26 ani): "Eu am venit pentru Andrieș, că mi-au zis unii că vine cu piese noi. Mi-au plăcut toate, dar mai ales aia cu «Am să le spun profesorilor să-ți dea doar 10...» N-ar putea veni și la mine la facultate, că am un examen nasol, la histologie?"

C.V. (48 ani): "Mi-a plăcut foarte mult Baniciu, de fapt, pentru el am și venit. Te rog să mă crezi că, atunci cînd a cîntat «Canarul», mi s-a făcut pielea găină, ca întotdeauna! Îmi pare rău că n-a cîntat-o p-ala, cum îi zice, dom'le, cu versuri de Topîrceanu... «Tristeți de după-amiezi ploioase»..."

M.R. (20 ani, Iași): "De ce nu merg și prin țară cu spectacolul ăsta? De ce nu scot mai multe discuri? De ce-au fost locuri cîștigătoare numai din sectorul A? Mi-au plăcut toți, dacă nu-mi placeau, nu băteam alîta drum, nu-ți dai seama?"

B.B. (32 ani): "Bărbatul mi-a rămas acasă, la copii, eu am venit... nu la Gale, ci la Baniciu. Am fost îndrăgostită de el în adolescență și mi-era dor să-l văd pe scenă. Dar mă bucur c-am venit de la început. Nu m-am plictisit în nici un moment, la spectacol, iar la Baniciu să știi că am plîns!"

D.G. (27 ani): "M-am plictisit de Weinberger, aceleași și-aceleași piese... Cred că atunci cînd o să iasă discul nu-l va mai lua nimeni, că toată lumea o să știe piesele pe de rost... Și pe urmă, eu cred că mai bine l-ar lăsa pe Hendrix în pace, dacă nu face nimic nou pe piesele lui. Mi-a plăcut Andrieș. Dar n-am recunoscut nici o piesă și cred că asta i-a dat la handicap!"

A.C. (20 ani): "Sînt fan Andrieș, pentru el am venit, mi-a plăcut la nebunie tot ce-a cîntat. Am vrut să plec după-ăia, dar m-am gîndit că va cînta Baniciu ceva Phoenix, am rămas și nu-mi pare rău. A fost nemiapomenit, mai ales în a doua parte!"

D.G. (25 ani): "Mi-a plăcut spectacolul. Sunetul a fost bun, la-nceput a scîrțîit nițel, dar pe urmă s-a rezolvat. Toți au fost O.K."

R.M. (34 ani): "1. BANICIU, 2. Andrieș, 3. Alifantis și Weinberger. Țasta e popul meu."

P.S.: Numărul de opinii culese a fost mult mai mare, noi ne-am oprit doar la cîteva, ce ni s-au părut mai plastice. Ca să nu ne repetăm însă, numim la sfîrșit părerea comună a tuturor celor întrebați: s-au simțit bine, au plecat mulțumiți și (nota bene) această gală a fost cea mai bine realizată de pînă acum. O așteptăm cu maxim interes pe următoarea!

Ana Călin

RĂSPUNDEM, dacă sîntem în stare

Daiana (Tg. Jiu). Mulțumesc pentru inițierea în limba japoneză și pentru evantai! Portretele cerute (Leonard Cohen, Joan Baez, Shakin' Stevens, The Carpenters, Paul Anka) demonstrează apetitul pentru "nostalgic" al noii generații. Este și meritul, din cîte spui, al colegilor de la Radio Tg. Jiu. Gala organizată de oamenii radioului cu Sin, Pasărea Colibri și Compact era normal să fie O.K. Chestia cu bucureștenii privilegiați n-are rost s-o spui cu prea multă convingere. În țară nu există distanțe atât de mari, încît să ne plîngem că nu ne putem mișca, atunci cînd vrem să vedem un concert adevărat. În alte părți lumea se urcă în tren, autobuz, mașini și fuga acolo unde se cîntă. Știu că vei spune că asta costă, dar merită! Baftă la admitere și fie, și celorlalți cititori ai rubricii! **Rize (Tirgoviste).** Duelul Radio Minisat - Radio D se anunță benefic pentru voi, ascultătorii. Despre pagina video-film părerile sînt împărțite. Unii se bucură, alții nu. Sondajul îl vom face la toamnă, după ce echipa responsabilă se mai adaptează la "locul de muncă". Gălbioara revine abia în august. Are și ea dreptul la o vacanță. **Simona Ene (Ploiești).** Facem bineșor, bă! Limbajul tău voit teribil nu m-a dat gata. Poate m-a amuzat puțin. Dacă vom avea program TV, va crește numărul de pagini. Că vei citi altă revistă e un drept pe care-l ai oricum și mi se pare corect. Pagina cu topuri multe a fost vehement contestată cînd a existat, iar tu o vrei înapoi. Vrei concursuri? La cîte ai participat pînă acum?! Chestionar de vacanță va fi, și chiar greu, dar pentru tine nu mai contează, tu ești în altă echipă. So long, bă! **Emil Safta (Craiova).** Aflu cu

Lodge (bas, voce), Graeme Edge (tobe). În mai 1964 Denny Laine formează o trupă la Birmingham, numită Warks, din care mai făceau parte Thomas și Pinder. Edge și Clint Warwick (bas). S-au numit MB Five pentru că erau sponsorizați de Mitchell & Butler. Apoi inițialele au devenit Moody Blues Five. În august, ajutați de managerul Tony Secunda, scot primul single, Lose Your Money la Decca Records. Lansarea se face în programul ITV. În aprilie 1965 grupul participă la concertul organizat de New Musical Express alături de The Beatles, The Rolling Stones, The Kinks, The Animals și alții. Melodia Go Now intră într-un Top 10 american, în care 9 titluri veneau din Marea Britanie. Clint Warwick este înlocuit cu Rod Clarke (Les Garçons) în 1966. Laine pleacă după un turneu nereușit și un album slăbuț, Boulevard De La Madelaine. Pinder, Thomas și Edge îi recrutează pe John Lodge și Justin Hayward. În 1967 apare Days Of Future Passed, iar în 1968 Nights In White Satin, single extras de pe L.P., ajunge pe locul 27 în M.B. În august, un alt album conceptual, In Search Of The Lost Chord intră pe locul 5 în M.B. În 1969 (mai) On The Threshold Of A Dream ajunge în frunte la britanici. În 1970, după To Our Children's Children, urmează A Question Of Balance (locul trei la americani și al cincilea disc de aur). Alt aur revine discului Seventh Sojourn în decembrie 1972. Urmează mai târziu Nights In White Satin și iar în topuri, dar mult mai bine situat. A urmat o serie de tentative solistice. În 1978 The Moody Blues, fără Pinder, scoate un nou L.P., Octave. În locul lui Pinder a apărut

Patrick Moraz. Out Of This World (1979). Long Distance Voyager (1981). Present (1983). Voices In The Sky (1984). Sur La Mer (1984). Keys Of The Kingdom (1991) sînt alte titluri de albume de interes. În 1992 susține turnee în Statele Unite, iar materialul înregistrat va figura pe albumul live din 1993. În

decembrie 1993 grupul a concertat pe Wembley, avînd un succes remarcabil. De reținut și numeroasele colaborări cu orchestre simfonice, prezente și pe o serie de înregistrări. Poate într-o zi vom reveni și la carierele solistice ale unor componenți. Un magazin "Muzica" la Craiova ar fi absolut firesc. Nu pot să cred că nu se găsește un investitor deștept tocmai în capitala Olteniei!

Andrei

INTERMEDIUM PRIETENII

GEO (str. I.L. Caragiale, bl. 11, sc. D, ap. 7, Bacău, cod 5500). Dacă m-am adresat acestei rubrici, cred că ați înțeles că doresc să corespund. Ceea ce încă nu știți este cu cine vreau. Ei bine, cu fanii Guns N'Roses. Mă interesează un schimb de experiență, schimb de materiale.

SKIN HEAD (str. Istriei, bl. 19 C, sc. A, ap. 4, sect. 3, București). Sînt fan Ministry. Am 15 ani. Aștept scrisori în special de la fete, pe teme de muzică și prietenie. Sînt simpatic.

Printre preferințele mele se mai numără și Schnitt Acht, Einstuerzende Neubauten, Ice T., Body Count, Slayer, Onyx.

LISA (Colonia ACH Jiu, bl. 7, ap. 5, Tg. Jiu, cod 1400, jud. Gorj). Sînt o rockeriță nebună, nebună, nebună, care adoră formația Bon Jovi și-l iubește tot la nebunie pe Jon Bon Jovi. Așadar, îți place muzica rock? Te consideri un tip (tipă) de gașcă? Ai o doză mare de nonconformism? Atunci, ce mai aștepti? Dă-mi un semn de viață.

ANCA (Bd. Gării 3, bl. 3, sc. A, ap. 21, Brașov, cod 2200). Salut! Am 16 ani, ascult rockul alternativ, în general, iar în special R.E.M., Nirvana, Live, Suede, Cranberries, Green Day și alții. Brașoveni care iubiți muzica alternativă (și nu numai), dați-mi un semn de viață. O.K.?

Top 7 Nonconformist

Alina B (Sibiu)
Colours - Donovan
One Two Brown Eyes - Them
La vie en rose - Edith Piaf
Ocean Blue - Primitives
Un albastru infinit - Angela Similea

Red Guitar - David Sylvian
September Blue - Chris Rea

Alin Bostan (Buzău). Top alb. 1. Nights In White Satin - Moody Blues, 2. A Whiter Shade Of Pale - Procol Harum, 3. White Room - Cream, 4. White Bird - It's A Beautiful Day, 5. White Christmas - Elvis Presley, 6. White Innocence - Jethro Tull, 7. White Rabbit - Jefferson Airplane.

Ion Vlad (Cănești, Buzău). 1. Frunza mea albastră - Mirabela Daur, 2. Într-un cer violet - Stînx, 3. Viță verde iaderă - Ștefan Hrușcă, 4. Nufărul alb - Angela Similea, 5. Stropi de șenin (?) - Octave, 6. Fată verde - Phoenix, 7. Noapte albă - Conexiuni.

Adiguzzu (Timișoara). 1. Black Satin Dancer - Jethro Tull, 2. Into White - Cat Stevens, 3. Ce albaștri sînt - Alexandru Andrieș, 4. Curcubeul - Pro Musica, 5. Red Barchetta - Rush, 6. Green Tambourine - Lemon Pipers, 7. Any Colour You Like - Pink Floyd.

Corina Păun (Buzău). 1. In The Court Of The Crimson King - King Crimson, 2. Green Is The Colour - Pink Floyd, 3. Orange & Blue - Al Di Meola, 4. Purple Haze - Jimi Hendrix, 5. Black Magic Woman - Santana, 6. Mellow Yellow - Donovan, 7. Red Red Wine - Neil Diamond.

Benedict Sîrbu (Vaslui). 1. Scufița roșie - Direcția 5, 2. Red Red Wine - UB40, 3. Lady In Red - Chris De Burgh, 4. Under The Blue Red Sky - U2, 5. Blood Red Skies - Judas Priest, 6. Roșu și negru - Nicu Alifantis, 7. Red Lights Special - T.L.C.

Denis (Șutești, Vîlcea). 1. Hey You - Pink Floyd, 2. Child In Time - Deep Purple, 3. Just Another Day In Paradise - Denis Brown, 4. Romeo & Juliette - Blue System, 5. Funky President - James Brown, 6. Fum și soare - Floare Albastră, 7. Summertime Blue - Blue Chees.

În numărul următor ultimele topuri pentru tema CULORI, care a înregistrat un record de participare (2587 de scrisori!) după care trecem la FEMEI. Teme de vacanță: SOARE, SEX, BAUTURA (separat, nu deodată). Pe campionii primelor etape tematice îi veți afla în Ediția Specială din 13-14 Iulie.

VÎND ■ CUMPĂR ■ CAUT ■ SCHIMB

VIOREL BĂLĂCEANU (tel. 684.27.08). Vînd magnetofon Tesla B 115 (capete, tambururi de rezervă) stare excepțională, plus 60 benzi înregistrate impecabil după C.D. sau vinil cu Yes, Iron Maiden, Rush, Colosseum, Tangerine Dream, E.L. & P., King Crimson, AC/DC, Gentle Giant.

VIRGIL POPESCU (Calea lui Traian nr. 56, Rm. Vîlcea, jud. Vîlcea, tel. 050/72.46.11). Vînd chitară bas Ibanez TRB 100 nouă, culoare neagră, cu husă originală. 600 D.M.

ILYES ANDRAS (str. Crișului 2, Reghin, jud. Mureș, cod 4225). Caut cu disperare materiale video de calitate cu Bad Boys Blue, Blue System, C.C. Catch, Sandra și Wham! (sau George Michael).

SORIN IANCU (str. E. Teodoroiu 13, Cîmpina, jud. Prahova, cod 2150). Caut tipă disperată după Black Magic și Erotic Games. Să fie serioasă, cu capul pe umeri și să aibă vîrsta între 18 și 24 de ani. Vînd toate numerele revistei Heavy Metal Magazin.

ION (tel. 781.97.87). Vînd convenabil Crossover și instalație de sunet și lumini.

TRUPA ALTERNATIVE LA CE-AR PUTEA FI (tel. 032/76.22.67 - Gelu sau 032/76.91.45 - Mișu). Căutăm urgent chitară solo marcă recunoscută (Gibson, Fender). Chitara poate fi și la "mina a doua".

ZOZO (Str. Avram Iancu nr. 6, bl. B 28, sc. 2, ap. 11, Gherla, jud. Cluj, cod 3475). Caut partituri chitară și texte Altar. Ofer text Tiamat, Amorphis, Pestilence, Benediction, Sentenced, Dream Theater, Death, Cynic, Unleashed, Anathema.

GIGEL (str. Argeș bl. 22, ap. 7, Craiova, cod 1100). Clăpar și vocal gutural căutăm trupă.

RADU CONSTANTINESCU (Bd. C. Brîncuși 18, bl. B 7, sc. 3, ap. 76, sect. 4, București). Chitarist, caut oameni cu scule (chitară, bas, tobe, clape) pentru a înființa o trupă. Pot fi contactat și telefonic, la numărul 683.96.44, numai între orele 8,00-11,00 a.m.

1000 de locuri vă așteaptă la

Disco Vox Maris

INTRARE LIBERĂ în zilele de duminică, luni, marți, miercuri și joi! Vineri intrarea costă 5000, iar sîmbăta 10.000 lei. Programul începe după ora 22,00 și se termină în jurul orei patru dimineața.

VREȚI SĂ VĂ SIMȚIȚI CA-N OCCIDENT?

Un loc ideal pentru cumpărături, pentru o cafea tare și o pizza după a cărei rețetă umblă și italienii:

SUPERMARKET

VOX MARIS

Program:

luni	12-21
marți-vineri	9-21
sîmbătă	9-19
duminică	9-14

Adresa:

str. George Enescu
nr. 36
☎ 659.40.05
fax: 312.28.65

La doi pași de Grădinița, Casata, Școala Populară de Artă sau Teatrul Tănădărică din Piața Lahovary.

TALON PENTRU ANUNȚURI ÎN V.P.R.

Numele..... Prenumele.....

Adresa.....

Anunțul.....

.....

.....

.....

.....

.....

SKID ROW - "Subhuman Race"

"Subhuman Race", noul album Skid Row, lovește surprinzător de tare și de repede. Se pare că grupul și-a rezolvat conflictele interne, generate poate de un succes timpuriu, fiind gata de luptă. Cei cinci muzicieni, mai incisiv ca niciodată, vor avea timp să se odihnească înainte de a porni într-o nouă cursă frenetică. O astfel de pauză este un bun motiv pentru a realiza un tur de orizont alături de unul dintre componenți.

Reporter: Primele două albume au creat grupului statutul de trupă importantă. Crezi că veți putea obține mai mult? Puteți trece peste glorie?

Scotty Hill: Ca artist mi-ar fi greu dacă aș aborda astfel lucrurile, aș ajunge repede nebun. În primul rând încercăm să compunem muzică bună. Am repetat în locuri cu instalații precare, unde trupe necunoscute fac primii pași, ca și cum nimic nu ni s-ar fi întâmplat, ca și cum primele două discuri nici nu ar fi existat. Și este foarte bine așa. Acest lucru ne redă prospețimea și plăcerea de a cânta, pierdute din cauza afacerilor și a tuturor presiunilor suportate în ultimii ani.

R: Vă simțiți prizonieri ai succesului?

S.H.: Nu gloria sau a fi recunoscuți ne deranjau, ci mediul în care gravităm: nimic nu este plăcut, înțelegi ce vreau să spun. Ceea ce fac pentru a trăi, cariera mea de muzician, asta este pasionant. Ne-am dat seama de asta când am compus "Subhuman Race". La început am format acest grup ca să ne distrăm puțin, dar odată cu succesul am devenit oameni de afaceri, echipați cu fax, participând la reuniuni etc. Știu că asta face parte din meserie, dar prefer momentele în care cânt. Să fii pe scenă, să cânt în fața publicului, să transpir, să fac zgomot: iată adevărata viață de muzician.

R: Crezi că gloria a venit prea devreme pentru Skid Row?

S.H.: Nu, nu se poate spune asta. Este adevărat că imediat după apariția primului album ("Skid Row") am avut un succes surprinzător. Găsisem drumul cel bun și în fiecare seară eram pe scenă. Cu toate că o mulțime de oameni ne informau regulat despre cifrele de vânzare ale albumului, nu realizăm ce se întâmplă. Situația ne-a fost mai clară abia când ne-am întors acasă, la terminarea turneului. Oamenii nu se mai purtau cu noi ca înainte. E ciudat, dar nu regret nimic.

R: Care era scopul vostru atunci când ați debutat?

S.H.: Pur și simplu să trăim de pe urma muzicii noastre. Și am ajuns aici unde sîntem, deasupra tuturor așteptărilor. Am mai mult decât am visat vreodată și asta-i foarte mișto, omule! Am nu doar prăjitura, ci și cireașa din vîrf.

R: "Subhuman Race" este foarte agresiv, ca o expresie a unei frustrări totale. Am intuit bine?

S.H.: Da, ai dreptate. În ceea ce mă privește, am o slăbiciune pentru muzica agresivă și trebuie să spun că timpul pe care l-am petrecut departe de scenă ne-a făcut bine. E ca și cum am fi fost puși într-o cușcă și apoi am fi fost lăsați liberi, după o lungă perioadă de captivitate: simțeam nevoia să mușcăm. Atunci când am intrat în studio eram ca pe cărbuni încinși. După "Slave To The Grind" a urmat un turneu de peste un an și jumătate. Apoi am avut nevoie de o perioadă de

odihnă, căci eram terminați. Cîteva luni de calm erau necesare. Încet, încet am repornit mașina, cu timp și efort, căci motorul era rece. Nimic nu a putut să ne micșoreze elanul și iată-ne cu "Subhuman Race" în buzunar.

R: S-a vorbit mult despre tensiunile din sinul grupului. Au

cînd am repetat turneul "Slave To The Grind". Ne aflam într-un loc foarte mare unde veneau tot felul de oameni ca să ne vadă, întrerupîndu-ne tot mereu din lucru. Și mie nu-mi place asta. Prefer să mă retrag într-o cămăruță și să muncesc. Nu am nimic împotriva celor care colaborau cu noi, dar, pe

influențat în vreun fel orientarea pieselor de pe "Subhuman Race"?

S.H.: Poate. Să spunem că acestea reflectă faptul că avem toți idei diferite despre compoziție și despre produsul final. Viziunea despre ceea ce doream să fie acest album era limitată și a devenit un punct sensibil. A trebuit să rezolvăm această problemă și să împăcăm păreri foarte diferite; de asemenea, fiecare a participat la elaborarea noilor piese. Am început să repetăm, plecînd de la o idee de bază, fiecare și-a pus amprenta, ajungînd în final la bucăți excelente. Toate piesele sînt rezultat al certurilor și al risetelor. Altfel spus, dacă iei cinci muzicieni și îi pui într-o sală de repetiții există riscul ca totul să sară în aer... Totul e să-ți canalizezi cum trebuie energia. Sîntem cinci artiști și, pe deasupra, încăpățînați: acesta e farmecul trupei Skid Row. Sincer, nu a fost chiar așa de rău. Există întotdeauna un decalaj între realitate și ceea ce se scrie în presă. Este suficient să ai o mică neînțelegere și este prezentată imediat ca un scandal la nivel planșar. Au fost tot timpul frecșuri în cadrul trupei și cred că vor fi mereu, dar vom rămîne împreună; nici unul dintre noi nu are ambiții paralele ce ar putea să ne ducă la separare.

R: Muzica voastră este compactă și plină de forță. Putem să comparăm spiritul Skid Row cu cel ce animă o echipă de rugby?

S.H.: Să faci parte dintr-un grup înseamnă să faci parte dintr-o echipă. Când compunem sîntem doar noi cinci: nimeni de la casa de discuri, pentru a ne urmări sau sfătui și nici un prieten care să ne influențeze într-o direcție sau alta. În turnee este întotdeauna lume în jurul nostru, primim multe telefoane, scrisori etc. Ne-am gândit să ne izolăm și am reușit.

R: Dacă nu ați fi acordat atîta atenție acestui fapt și ați fi lăsat ca alte persoane să se amestece în viața grupului, crezi că asta ar fi însemnat sfîrșitul?

S.H.: Probabil că da. Probabil că am fi reușit să terminăm treaba, dar ar fi fost mai puțin amuzantă și cu mult mai grea. Așa s-a întîmplat

R: În trecut, Skid Row a "colecționat" single-uri. Cred că e destul de greu să scoți un album atît de omogen și compact, precum "Subhuman Race".

S.H.: N-am făcut nimic pentru a extrage un single din acest album. Ne scriem muzica așa cum o simțim și nu căutăm să dăm lovitură. Nu știu absolut deloc dacă se va putea difuza, dacă va fi la modă sau nu și de altfel nu-mi pasă. Ascult des muzică la radio și aud multe chestii interesante. Green Day este "cool", îmi place și Pearl Jam. Sînt deschis la multe lucruri, foarte

R: Crezi că asta se întîmplă pentru că rock'n'rollul nu mai este periculos, că și-a pierdut din suflet?

S.H.: Acum poți să asculți hard fără a fi arătat cu degetul. Îmi aduc aminte că, atunci cînd eram în liceu, eram un adevărat fan Kiss și eram văzut rău din cauza asta. Grupurile pe care le ascultau ceilalți, în acea perioadă, au dispărut complet, în timp ce un album ca "Destroyer" sună la fel de bine, cu toate că a trecut atîta timp. Nu cred că e rău că rock'n'rollul nu mai e periculos. Esențialul, după părerea mea, este libertatea. Revolta nu contează cu adevărat, în schimb, libertatea este primordială deoarece cuprinde toate acestea. Este părerea mea, alții pot gîndi diferit. Ceea ce contează pentru mine, în primul rînd, este distracția, omule! Uneori cred că toate astea sînt prea serioase; trebuie să te lași în voia lucrurilor și să iei ce e mai bun din ele.

R: Dacă nu ai fi fost muzician, ce ai fi făcut?

S.H.: Nu știu și nici nu vreau să mă gîndesc. În orice caz, ar fi trebuit să găsesc un mijloc de exprimare artistică. Am muzică și sînt fericit cu ea. Îmi amintesc cu precizie momentul cînd am decis să devin muzician. Aveam 13 ani și sora mea mi-a oferit o metodă de chitară. Am împrumutat chitara prietenului ei și am lucrat. La sfîrșitul lunii eram pus la punct. Știam că aceasta îmi va fi meseria. Nu era un capriciu de copil: am început de jos și iată-mă.

R: Viața de muzician este asemănătoare cu cea pe care ți-o închipuiai?

S.H.: E mai bună. Este mult mai multă muncă decît credeam, dar mai bine decît mă gîndeam, mai excitant. Viața mi s-a schimbat complet, mai ales datorită turneelor. Anumite aspecte s-au ameliorat, altele s-au degradat, dar trebuie să trăiești pentru a înțelege. Ultimul lucru la care mă gîndesc este să mă plîng.

DISCOGRAFIE: "Skid Row" (Atlantic-1989)/"Slave To The Grind" (Atlantic-1991)/"B-Side Ourselves" (minialbum-Atlantic-1992)/"Subhuman Race" (Atlantic-1995).

Traducere și adaptare după
Hard Force
Remus Ghiuzeli

plan pur muzical, avem nevoie să fim uniți și concentrați.

R: Prin ce diferă "Subhuman Race" de albumele precedente?

S.H.: Este tot Skid Row, însă patru ani mai tîrziu. (Risete.) Al doilea album are altă savoare decît primul. Aș spune că "Subhuman Race" este agresiv. Sună ca Skid Row în 1995 și sînt foarte mîndru de asta.

R: Vrei să spui că este cel mai bun album al vostru?

S.H.: Pot să răspund cîntînd la această întrebare abia peste un an. Este noul nostru "copilaș" și toată lumea îi acordă o importanță specială, este firesc. Are o anumită prospețime pe care celelalte albume nu o mai au. Pentru a putea răspunde obiectiv trebuie să mai treacă timp. Știu deja că-mi place mult să-l ascult. De asemenea, cred că va surprinde anumite persoane.

R: Crezi că fanii vor accepta ușor evoluția reprezentată de acest album?

S.H.: E greu de spus. Reacțiile pe care le-am primit au fost pozitive, dar este încă prea devreme să evaluezi sentimentul general. Îmi petrec mult timp pe Internet, ce permite comunicarea între proprietari de calculatoare și am putut astfel să comunic cu fani care mi-au spus că apreciază noul nostru album.

R: Acum vreo doi sau trei ani erați considerați ca liderii metalului din anii ce urmău. Credeți că veți putea fi în continuare?

S.H.: Nu ne-am revendicat acest titlu. Nici măcar nu ne stă în obiectiv. Dar, dacă oamenii vor să ne considere așa, noi acceptăm cu plăcere, însă nu ne-am dorit și nu am făcut nimic în acest sens. Apoi, trebuie să mărturisesc cu egoism că primul lucru la care mă gîndesc atunci cînd înregistrez un album este să-mi facă plăcere. Cred că e lucrul cel mai important. Dacă Skid Row ar scoate un album pe care fanii l-ar aprecia, dar grupul nu, această situație ar fi insuportabilă. Înainte de toate, trebuie să ne placă ceea ce facem. Ne respectăm fanii și cred că ne înțeleg foarte bine. De aceea sîntem apreciați și este o fericită coincidență faptul că ei și noi iubim aceeași muzică. Și eu nu aș urma un grup dacă nu ar crede în ceea ce face.

diferite. Dar crede-mă, Skid Row este un grup cu spirit independent. Nu ne calculăm eforturile și nu ne ținem după modă.

R: Cu toate astea, ați ales primul titlu care va fi extras din album?

S.H.: Da, este agresivul "My Enemy". Nu știu dacă se va difuza la radio.

R: Nu crezi că radioul a devenit mai deschis metalului?

S.H.: Cred că oamenii, în general, sînt mult mai receptivi la diferite stiluri muzicale. Este un lucru pozitiv.

Vechi (și mari) hituri pop

Johnny Reggae/The Piglets/compus de Jonathan King/locul 3 în top, noiembrie 1971.

Jonathan King face spume: "Cum? Dar Good News Week? Dar Una Paloma Blanca? Loop Di Love? Leap Up And Down (Wave Your Knickers In The Air)? Un singur cîntec, din zecile pe care le-am compus?"

Intr-adevăr, King a compus foarte multe piese, dar dintre toate cea mai reușită rămîne tot "Johnny Reggae", a celor de la The Piglets. Cu greu poate fi uitat acest "Johnny Reggae, here comes Johnny Reggae, lay on me", acel refren urlat de cor... o buclă din "împenia" pop... Și, dacă e să ne luăm după King, o caracteristică a vremilor cînd cizmele erau la mare preț: "A fost cîntecul momentului, un cîntec ce a captat spiritul acelei generații. Un compozitor nu reușește să realizeze asta decît o singură dată în carieră, dar eu cred că-am făcut-o de mai multe ori... Era vremea lui Dave & Ansell Collin's Double Barrel și a celor de la Monkey Spanners. M-a atras prăpastia care se crease între ideea de reggae jamaican, cu muzicieni credibili, pentru că purtau cu ei rădăcinile genului, și copiii

albi care adoptaseră această muzică din cu totul alte motive. N-am vrut, evident, nu mi-am propus, adică, să comit vreo operă de artă, dar cu toate acestea cred că Johnny Reggae e cel mai reușit cîntec reggae făcut vreodată de albi. Bineînțeles, asta e doar părerea mea". King spune că a compus cîntecul în mașină ("N-aveam Rolls-Royce pe-atunci... cred că era un Jaguar"), în timp ce se întorcea acasă de la o discotecă din Surrey. "Mergeam la o groază de astfel de discoteci de prin provincie, fiindcă eu cred că, într-o afacere ca asta, trebuie să fii tot timpul la curent cu ce se întîmplă. O fană de-a mea mi-a făcut cunoștință acolo, la Surrey, cu prietenul ei, unul Johnny Reggae... Mi s-a părut un nume fantastic și l-am întrebat dacă-l pot folosi într-un cîntec. Mi-a luat 45 de minute să-l scriu de la cap la coadă, adică să-l creez în capul meu, cum făceam întotdeauna. Lui John Peel i-a plăcut teribil, i se părea foarte amuzant, iar fanii reggae l-au cumpărat cu milioanele".

Cei trei muzicieni serioși angajați să facă treaba au refuzat, la început, să cînte așa ceva, ba mai mult, să aibă fețele roz, pudrate și buclăte (ideea lui King, inspirată chiar de fața prietenului lui Johnny Reggae) gen "cei trei pucelești". Pînă la urmă însă, King i-a convins s-o facă, ba chiar a reținut și numele: The Piglets (purceluși).

"Mă mîndresc cu acest cîntec... E o chestie ușuratică, neserioasă... În zilele noastre se înregistrează pe săptămîna cam 10 hituri serioase, grave... Așa ceva nu-i de mine!"

Grandad/Clive Dunn/compus de Pickett/Flowers/number 1 în noiembrie 1970

Întrebare: Care-i legătura dintre Blue Mink, Lou Reed și Clive Dunn?

Răspuns: Basistul Herbie Flowers. Herbie Flowers, basistul trupei Blue Mink (faimosul bas din "Walk On The Wild Side") a contribuit la scrierea cîntecului "Grandad". Celălalt autor, Ken Pickett, era solistul vocal și fondatorul grupului The Creation (anii '60, Marea Britanie). Pickett spune că la o petrecere Clive Dunn l-a înțîlnit pe Flowers și i-a spus: "Ești compozitor, nu? Ia scrie un cîntec și pentru mine!" Așa s-a nîmplat. "Clive juca rolul unui bătrînel în Daddy's Arms, un context ideal. Herbie mi-a dat cîntecul, care a zăcut vreo cîteva săptămîni la mine-n mașină, pînă cînd într-o zi mi-a sunat și mi-a zis că l-a chemat Clive să audă cîntecul și m-a întrebat dacă am versurile... Și m-am apucat iute de treabă. M-a inspirat un program de televiziune, despre niște mașini vechi de zbor... A ieșit cam așa: «I've been sitting here all day, thinking/Same old dreams 10 years away thinking/ Now my days are gone, memories linger on, thoughts of when I was a boy/Aeroplane tied up with string»... și mai departe nu mai știu!"

"Grandad" a ajuns number one în noiembrie, anul următor. "Am rămas încrîmîntat. Noi ne-am gîndit că e un cîntec bunicel, mai ales pentru Crăciun, că fiecare are cîte-un bunicel... da' nimeni nu voia să-l cînte! Tony Blackburn a zis că e cea mai mare porcărie pe care-a auzit-o... Bine, nu în așteptările mele. Dar Ed Stewart i-a cîntat lui Junior Choice și apoi a fost asaltat de telefoane. Și astfel, piesa a devenit un mare hit. Ulterior, Blackburn a zis: «Întotdeauna am spus că chestia asta e groazăvăl». Dar, deși cîntecul ajunsese cunoscut peste tot, roadele financiare nu se zăreau și noi ne întrebam unde naiba merg banii". Pickett s-a ocupat o vreme de turneele Led Zeppelin, apoi a reforma The Creation și s-a pus din nou pe compus, de astă dată însă fără Flowers. "Ne-am

certat după un interviu în care a spus că tatăl lui îmi dăduse ideea pentru versuri, spune Pickett, ceea ce era o împenie. Nu-l înțîlnisem pe tatăl-său niciodată. S-a pus problema să-l dau în judecată, lucru care nu mi-a plăcut... Mă rog, cert e că, după asta, eu și cu Herbie nu ne-am mai vorbit. Dar asta a fost, viața merge înainte oricum!"

(va urma)

După "Q" Ana Călin

Ce-ar fi trebuit să știm despre RORY GALLAGHER

Chitarist, compozitor, solist vocal, născut la 2 martie 1949 la Ballyshannon (Donegal, Irlanda), și crescut la Cork.

Devine profesionist la vîrsta de 15 ani în grupul Fontana, rebotezat, doi ani mai tîrziu, Impact. După destrămarea grupului, Rory Gallagher, bateristul John Wilson și basistul Richard McCracken continuă să cînte împreună sub numele de Taste. În 1971, Gallagher desfășoară o carieră solo, acompaniat de Gerry McAvoy (bas), Wilgar Campbell (baterie, înlocuit în iunie 1972 de Rod de Ath) și din 1973 de Lou Martin (clape). Wilson și McCracken formează în 1972 grupul Stud. În același an, Gallagher este considerat cel mai bun chitarist al Angliei; de atunci, nu a încetat să-și extindă audiența pe continent (în special în Franța) și în Statele Unite. Influențat de stilul celor trei King (Albert, Freddy și BB), Rory Gallagher interpretează un repertoriu de blues electric în care sînt incluse cîteva piese clasice de blues urban precum și propriile sale compoziții. Personalitate "pură" și motivată doar de muzică, Rory Gallagher este unul dintre puștii chitariști-soliști vocali capabili să promoveze tradiția și spiritul bluesului. O prezență scenică naturală, cîntă, plină de viață, așa cum reiese și din înregistrările sale din

recitalul de la Reading Festival, primind și o medalie în cinstea faptului că se afla pe scena acelui festival pentru a șaptea oară, lucru care nu i se mai întîmplase nici unui alt artist.

"Jinx", o colecție lansată în 1982, a demonstrat din plin pofta artistului de a lucra în studio, după care a urmat o perioadă sterilă, pînă în 1990, cînd a scos "Fresh Evidence".

Deși a absentat din topuri (atît din cele britanice, cît și din cele americane) și a refuzat cu încăpăținare să devină comercial și să apară în show-uri televizate, Gallagher se va păstra viu în conștiința fanilor, pe care i-a fermecat cu acordurile sale.

DISCOGRAFIE:

Rory Gallagher (-Polydor), 1971
Live In Europe (live) (Chrysalis), 1973
Blueprint (Chrysalis), 1973
Tattoo (Chrysalis), 1973
Iris Tour 74 (live) (Chrysalis), 1975
In The Beginning (-Emerald Gem), 1974
Against The Grain (Chrysalis), 1975
Calling Card (Chrysalis), 1976
Photo Finish (Chrysalis), 1978
Top Priority (Chrysalis), 1979
Stage Struck (live) (Chrysalis), 1980
Jinx (Chrysalis), 1982
Defender (Demon Solo), 1987
Fresh Evidence (IRS/Castle), 1990
Cu Taste:
Taste (Atco/Polydor), 1969/On The Boards (Atco/Polydor), 1970/Live Taste (-Polydor), 1971/Live At The Isle Of Wight (-Polydor), 1972/Taste (-Polydor), 1977.

CU OCHI LA STELE

La un concurs de poante astrologice, unul dintre catindaji a spus că există mulți oameni mai proști ca noaptea, dar că nici unul dintre pămînteni nu poate fi mai prost decît ziua. Asta fiindcă, la lumina Soarelui, ar fi văzut și repede exterminat (sau, mai știți, aclamat!) de către ceilalți. Așadar, dragi nativi, vedeți cum vă descurcați ziua, că noaptea puteți face ce poftiți!

GEMENI

Mult zgomot pentru nimic. Învăță că atunci cînd inima e albastră, datorită filtrării singelui prin amor/alcool sau ambele deodată, ochii văd dublu, iar conștiința a orbit. Așadar, văzuși trei în loc de unul, lingă iubitu/lubita ta. Atenție la alunite, pe timpul verii. "Bad" - Michael Jackson.

RAC

Necunoscute devin căile Domnului, cînd își bagă nasul Primăria Uite - așa i-a spus tu fetei/băiatului că stai pe Florilor, uitînd c-au schimbat numele în Margaretelor, că ești la nr. 9, neștiind că plăcuța a căzut cu fundu-n sus... Te mai miri c-ai văzut-o cu altul pe stradă? S-a dus la adresa dată! "Have You Ever Really Loved a Woman?" - Bryan Adams

LEU

Fericirea are pentru tine ochi albaștri. Cuprîns(ă) de beatitudine, pășești ușor, nelăsînd urme pe trotuarele-nmuiate de căldură. Nu mai auzi zgomotul intern al autovehiculelor, totu-i doar susur, iar gazele de eșapament-dulce miroso de flori. Trezește-te! Trec niște "Ochi negri, ochi de jigan" - Phoenix.

FECIOARĂ

Dragii noștri pui de lași, aflați că fuga nu-i nici frumoasă, nici sănătoasă, fiindcă, din lipsă de antrenament, tot fugind de una, de alta, vi se va pune

splina. Sau vă vor ieși pe față pete de la efort, ca megastarului. Mai bine dați nas în nas cu problema, decît să vă lăsați gîlme și coji pe tot trupul, nu? "P.S. I Love You" - The Beatles

BALANȚĂ

Între doi/două nu se face primăvară. Ba dimpotrivă, se arată norii negri. Cîntăriți bine ce e de cîntărit, includeți defectele (TVA) și calitățile (mod de utilizare) și, nu în cele din urmă, prețul (în ani). Apoi alegeți! "Miruna" - Mircea Vintilă & Florian Pittiș.

SCORPION

Capitolul unui al unei povești de amor se scrie simplu: toate anotimpurile sînt de vară. În capitolul doi începe să bată un vînticel ușor, pe care nimeni nu-l ia în seamă. În cel de-al treilea, ploaia deja cu găleata, iar în al patrulea, la o cină romantică, fostul/foasta mînîncă picioare de crustaceu fierte. Nu te nenoroci, mai schimbă ceva, încă de la "Prefață" - Domino.

SĂGETĂTOR

Înimi zbîrdaie și ochi cuprînsi de miopie, mai ales nativii din primul decan umblă cu arcul după noi cuceriri. Vedeți să nu ochii vreun șef de stat! Aveți mai multă grijă în viața socială. Unii au început să se sature de proverbiale voastră lipsă de seriozitate. "Ea nu știe ce vrea" - Laura Stoica.

CAPRICORN

Înima se mai înșală și ea o dată, de două ori, dar nu mereu. Dacă ai neclarități, ia-ți un aparat de stabilire a frecvenței băților. Fii foarte atent(ă), s-ar putea ca ea să se aștepte la vederea unui Peugeot sau a unui cosuleț cu căpșuni. Nu căuta deci povești de amor în parcări, pește sau... care cu fin! "Foo lish Mind" - Banana Taste.

VĂRSĂTOR

Toate corăbiile, fregatele și șalupele tale ies din adîncuri. Viața își recapătă sensul unic ascendent. Cu un vînt bun la proră și-un cîrmaci meșter... s-ar putea să-ți poți deschide în sfîrșit butucul dorit! Cine mai e ca tine, armator de iluzii și vînzător de academe la prețuri avantajoase! "Sailing" - Rod Stewart.

PÊȘTI

Paranoia totală. Ascultă-te și dă-ți seama ce spui, fie de rău, fie de bine. Și-ntr-un caz și-ntr-altul, o să te alegi cu cucuie și escoriații, fie că-i vorba de cel ce-i nervos, fie că-l ai jignit, fie de cel căruia/căreia i-ai cerut să-ți stea alături, într-un moment de slăbiciune. Și cum mirul popii, cu atîtea divorțuri, se mai și alterează... Grijă mare! "Let The Healing Begin" - Joe Cocker.

BERBEC

Nu-ți alege partener în Capră. Unde-s multe coarne, polaritatea crește și au loc ciocniri ce-l indispușă pînă și pe bietul Soare. Nici Racul nu-l bun, că te tunde, așa că... ce rămîne? Un Săgetător capricios, sau un Leu fâlos, sau un onorariu gras la matrimoniale, că-ți găsesc ei... "One Love" - Cristina Andrei.

TAUR

Nervii, orgoliile și copiii ajunși mari rod căsniciile ca acidul sulfuric. Cei din urmă mai pot fi trimiși și pe la casele lor, cu o pilă bună de unghii se rezolvă mindrile prost-țești și cu o vizită la stomatolog (să-ți scoată nervul) totul va fi ca-n tinerețe... "Fără tine" - Loredana Groza.

Lina Cană

P.S. Toate schimbările survenite în program se datorează fluidității atmosferice bestiale.

ALBUMUL MARTIANULUI JEFF BECK GROUP - "Truth"

După ce a părăsit în 1967 firmația Yardbirds, acest uluit "guitar hero" alb, Jeff Beck, a încercat ceva pe cont propriu, apoi a înființat o trupă ce l-a purtat numele, Jeff Beck Group era alcătuit din nume ce vor ajunge celebre: Nick Waller (tobe), Ron Wood(bas), viitor "față" și coate goale - Faces și Rolling Stones adică, Nick Hopkins, reputat și regretat (a murit anul trecut) instrumentist de studio ce a colaborat apoi cu Lennon, Stones și a fost solicitat de Led Zeppelin și Rod Stewart. Chiar dacă nu era la debut și venea din Shotgun, unde cîntase alături de un alt mare chitarist, Peter Green, Rod nu editase nici un L.P., iar "Truth" avea să fie de altfel și primul disc semnat de Jeff Beck. Editat în 1968, cu cîteva luni înainte de "Led Zeppelin", "Truth" are multe similitudini cu acesta. Aceeași voce tînguitoare, pasională, șerpuitoare, însă inconfundabilă, ca a lui Plant, aceeași evoluție acidă, cu multe efecte și aluzii, ca a lui Page (e drept că cei doi veneau pe filiera Yardbirds), aceeași dorință de a expe-

imenta, de a căuta cai pentru bluesul alb, un sunet asemănător, dens și decadent, un fel asemănător de a simți bluesul, același rafinament de mari artiști. E drept că pe "Truth" este parcă mai multă tristețe decît dramatism, intensitate dusă pînă la o grandioasă disperare, așa cum apare pe albumul de debut al colegilor, cîntecele parcă nu se scufundă ca un "zeppelin de plumb", cum bine zicea Keith Moon (The Who). Există și o piesă ce apare pe ambele LP-uri, "You Shook Me", preluată dintre creațiile marelui bluesman Willie Dixon. Ceea ce are în plus Jeff Beck Group este prezența lui Nick Hopkings, care are o evoluție clasică de blues, dînd unor piese precum "You Shook Me", "Blues de Luxe", "Rock My Plimsoul" un farmec deosebit. Alte piese deosebite sînt: "O'Man River", "I Ain't Superstitious", care sună cu totul altfel decît în varianta lui Howlin' Wolf, de unde a fost luată, două superbe piese instrumentale bazate pe chitară, "Greensleeves" și "Beck's Bolero" (pe care apare și Jimmy Page) și o piesă live care-i permite lui Beck să arate ce poate, "Blues de Luxe". După editarea acestui album, ca și Led Zep, trupa a plecat în turneu în SUA, după care a editat, cu Tony Newman la tobe, "Beck-Ola", în esență tot un disc de blues, dar mai puțin dens decît "Truth".

Iulian Ignat

Cînd dragostea ucide

Fanilor cunoscutului actor Al Pacino precum și iubitorilor muzicii retro le recomandăm cu căldură filmul regizorului american Harold Becker, "Sea of Love", tradus la noi "Cînd dragostea ucide".

Un film cu o acțiune tipic americană, cu scene erotice bine dozate, cu polițiști și criminali, dar mai ales cu replici de un umor incontestabil, "Sea of Love" este un thriller comic în care Al Pacino, John Goodman și Ellen Barkin formează o echipă redutabilă și care, sint curioasă dacă îmi veți da dreptate sau nu, are ceva din ingredientele lui "Basic Instinct" la capitolul acțiune și ceva din "Maddie și David" în ceea ce privește calitatea replicilor.

În plus, este interesant de observat pentru fanii muzicii că tendința actuală din România de revenire la hiturile anilor '60-'70 este simțită și în America. Trevor Jones (muzica) alegînd ca leitmotiv al filmului melodia lui Phil Phillips "Sea of Love", care dă și titlul filmului (titlu care la noi, ca să nu pară probabil un film romantic, s-a crezut de cuviință să fie adaptat; asta așa ca să sugereze că este și o crimă pe ici pe colo).

În concluzie, dacă într-una din zilele cînd doriți să scăpați de prea multe probleme existențiale de astăzi, se întîmplă să aveți și ceva timp liber, puteți merge cu încredere să vedeți "Sea of Love" și veți fi mult mai bine dispuși; în plus, nimeni, cred eu, nu vă va acuza că ați coborît plafonul preferințelor dumneavoastră.

Olivia Podoba

FLASH

✓ **Red Hot Chili Peppers** și **Chris Isaak** vor apărea într-un nou film despre problemele din lumea muzicii. "Grace Of The Heart" va fi un film în care va juca și Illeana Douglas, în rolul unei compozitoare și interprete care încearcă să supraviețuiască în lumea muzicii anilor '60 dominată de sexul puternic. De asemenea, în film vor mai apărea Peter și Bridget Fonda.

✓ **Jack Nicholson** și **Shirley McLaine**, acești doi veterani ai Hollywoodului, vor juca într-o continuare a filmului "Terms Of Endearment", cu condiția să se găsească un regizor dornic de un astfel proiect. Producătorul David Kirkpatrick a declarat: "Sintem în tratative cu trei regizori și sperăm că situația să se clarifice în următoarele câteva săptămîni".

✓ **Michelle Pfeiffer** și **Jessica Lange** vor juca într-o nouă adaptare a poveștii lui Jane Smiley despre trei surori cu foarte multă voință și despre

ce se întîmplă cînd tatăl lor lasă ferma pe mîna lor. ("Little Women"). Ceea ce este interesant este faptul că cele două vedete sint și producătoare ale acestui film.

✓ **Christopher Reeve**, vedeta din "Superman", a avut pe data de 24 mai un accident grav, în urma căruia a paralizat, nemaiputînd vorbi deloc pînă de curînd, cînd cunoscutul actor a dat semne că începe să-și revină. Primele cuvinte pe care el le-a spus au fost: "Probă de microfon - 1, 2, 3 - probă de microfon". De asemenea, el a mai spus că începe să-și simtă din nou partea superioară a corpului, celelalte părți (ale corpului) rămîndu-i însă în continuare paralizate.

✓ **Jon Bon Jovi** speră să distrugă blestemul care pare să se abată asupra vedetelor muzicii rock atunci cînd își încearcă norocul în lumea filmului. El va juca în tragi-comedia "Moonlight And Valentino" în rolul unui decorator, împreună cu Whoopi Goldberg și Kathleen Turner. Este vorba despre o tragi-comedie bazată pe o poveste reală, Jon Bon Jovi declarînd că, în așteptarea scenariului

care să i se potrivească, a refuzat multe oferte de roluri diferite și că acesta i s-a părut a fi scenariul mult așteptat.

Olivia Podoba

De ce nu-i plac bărbații actriței Jodie Foster?

Cam greu de descris bungalow-ul actriței, așezat ceva mai departe de șosea, dar în mod sigur în partea democratică a Los Angelesului. Ușile dau spre peluza grinzui. Trei dormitoare constituie proprietatea unei cîștigătoare a Oscarului, actrița **Jodie Foster**, care a decis cu mulți ani în urmă să aibă o casă diferită de altele. Cînd nu este ocupată cu unul din numeroasele sale filme, doarme într-una din încăperi, cu ușa deschisă, ferită, de curiozitatea vecinilor. Rezidența are valoarea de a-i apăra intimitatea. "Fără acesta ce rost ar fi avut să-și cumpere casa în partea asta a orașului?" se întreabă un vecin. Totuși, locuința respectă dorința de a fi solitară și, în general, actrița vine și pleacă fără a se jena.

La un moment dat, s-a hotărît să-l mute pe mai vechiul său prieten, **Randy Stone**, în casa sa. Din ianuarie casa a devenit subiect de speculație și observație. Celebritatea lui Jodie la Hollywood o întrece pe aceea de nepopularitate în rîndul femeilor neinteresate de bărbați.

"Vă puteți imagina ce figură am avut cînd am aflat că și ea și Randy sint împreună?", spune unul dintre cei care au lucrat alături de Jodie pentru filmul "Nell". Toată lumea credea că ea nu este interesată de bărbați, dar cu Jodie nu poți fi sigur niciodată. N-ai fi auzit să fie un bărbat în jurul ei. Cîteva din interiorul industriei cinematografice este mult mai cinic în ceea ce privește relația lui Jodie cu Stone. În particular, el i-a fost bun prieten timp de cîteva ani, apoi totul a degenerat într-o relație romantică. Această poveste a fost polarizată pentru a îngreuna cîștigarea Oscarului de către Jodie, anul acesta. Cîteva puncte de vedere diferite au fost făcute publice. Prima apariție în public a cuplului a fost la premiera filmului "Interviu cu un vampir". Jodie a apărut în blue-jeans și o cămașă albă, pozînd pentru cîteva minute lîngă Stone.

"Acesta nu este stilul ei obișnuit", afirmă un cunoscut al actriței. "Este foarte grijulie cînd e vorba de viața ei particulară, de aceea acordă presei numai ce dorește ea, o anumită parte". Jodie nu și-a dorit vreodată expunerea ei pentru public. Uraște actrițele care se cred sex-simbol și aparițiile aranjate, nedorind să se încadreze într-un tipar.

Acum își dă cu ruj pe buze, își aranjează părul și pozează pentru revista unde ar fi putut foarte ușor să-și găsească un bărbat. În al doilea rînd, au apărut în presa americană o serie de articole despre homosexualitatea actriței în viața particulară. A fost momentul cînd reticența actriței a avut de ales, relevînd că prima sa iubire a fost un marinier francez pe care l-a întîlnit în Tahiti cînd avea 15 ani. Povestea a fost dezvăluită de o scrisoare nesemnată, care continuă să servească drept amintire romantică. În fine, ea și Stone au apărut împreună la ceremonia de decernare a premiilor Oscar. Cu această ocazie, ei au încercat să spună ceva lumii. După ce i-a fost decernat Oscarul pentru filmul de scurt-metraj "Trevor", Stone s-a întors către sala și a spus: "Aș dori să-i adresez mulțumiri speciale lui Jodie a cărei dragoste, suport moral și încurajare m-au ajutat în mod inspirat să termin treaba cît mai bine". Persoana care coordona camerele de luat vederi a îndreptat unul din aparate spre Jodie pentru a-i surprinde zîmbetul. În culise, entuziasmat și emoționat, Randy a declarat unui reporter: "Este cea mai bună prietenă a mea, iar eu cel mai bun prieten al ei". Deci o parte din curiozitate a fost satisfăcută.

Respectabila personalitate de la Hollywood, **Arlene Welsh** spune: "Jodie Foster iubește viața retrasă, nu vrea să devină subiect de interes național". Dar suspiciunile continuă, speculațiile despre viața ei sexuală constituie de ani buni subiect de discuție la Hollywood. Bîrfele și zvonurile s-au axat pe faptul că actrița refuzase să-și comenteze viața particulară. Cei care au interviuat-o s-au angajat să nu-i pună întrebări despre viața ei intimă. În 1991, la decernarea premiilor Oscar, a fost o perioadă cînd toți erau conștienți de homosexualitatea actriței. Jodie, însă, și-a scos mînușile și s-a așezat la locul ei, așteptînd începutul ceremoniei.

Cei din presă erau foarte dezamăgiți că actrița nu-și declarase preferințele sexuale. Un colaborator i-a strigat: "Jodie Foster, timpul s-a dus!". Jodie, feminista convinsă, a continuat să păstreze tăcerea. "Nu-mi pasă ce cred ei despre mine. Este o problemă delicată și sint gata s-o accept" a afirmat ea.

Jonathan Kaplan, regizorul filmului "The Accused" și un prieten al lui Jodie, a spus: "Toate aceste zvonuri despre lesbianismul lui Jodie nu sint adevărate". Indiferent de adevăr, Foster a preferat ambiguitatea. Întotdeauna legăturile ei cu bărbații au fost o sursă de mister - de la tatăl care a părăsit-o pe mama sa, înainte ca ea să se nască, pînă la John Hinckley, un fan nebun care a tras asupra lui Ronald Reagan în 1981 și care avea o bizară dragoste pentru Jodie.

VIDEO-FILM

Alicia Christian Foster (numele adevărat al actriței) nu se născuse încă, iar tatăl Lucius și mama Brandy au decedat, iar rupă mariajul lor care dura de zece ani. Lucius, care mai avea copii din altă căsătorie, a făcut un mic efort pentru a ține legătura și după divorț. Jodie îl vedea destul de rar. Ea și mama sa au hotărît să se mute la Los Angeles, pe strada pe care Brandy l-a întîlnit pe soțul său. "Hei, de ce nu-i cumperi fetei tale un hamburger?" i-a

întrebat ea. Lucius a căutat tot felul de scuze. Conversația ce a urmat a mers pe Foster. Ea spune că dacă tatăl ei ar fi trecut pe lîngă ea, nici nu și-ar fi dat seama că este el. Lucius a spart tăcerea anul trecut și le-a spus reporterilor că el și fiica lui vorbesc din nou. Jodie, ca de obicei, a tăcut. Un prieten de familie a afirmat: "Jodie nu a avut nevoie de el înainte, deci nu are nevoie de el nici acum". De Jodie s-a ocupat, în mod constant, mama ei. Ele aveau un caracter independent, care le-a dezvoltat suportul moral, fără a avea nevoie de un bărbat. Chiar Jodie spunea: "Este singurul părinte pe care știu că-l am. Am și o multime de mîtuși. Toate au trecut printr-un divorț".

Un prieten de familie afirma: "Nu mă surprinde că Jodie și-a luat aura asta de femeie care nu înghețe bărbații. Într-un fel are dreptate. Fără un adult lîngă ea, micuța Jodie a luat o lecție timpurie despre realitatea vieții. Este femeia care ia decizii și cîștigă premii. Zvonurile nu o împiedică să aibă o viață fără restricții impuse de căsătorie". Cînd era copil, Jodie îl idolatriza pe fratele său mai mare, Buddy. El a dus-o la prima apariție TV, arîngînd cu surioara lui să ia parte la filmări. În scurt timp, cariera lui Buddy a luat sfîrșit. La 37 de ani trăiește în anonim la Los Angeles, iar dacă este întrebare, negă legăturile de familie cu celebra actriță. Mama sa a luptat mereu ca Jodie să obțină un rol serios, de la "Alice nu mai locuiește aici" și pînă la rolul prostituatei din "Taxi Driver". După incidentul cu Hinckley, Jodie a devenit victima unor scrisori bolnave și a unor glume proaste, efectele asupra ei fiind devastatoare: "Eram urmărită peste tot, foloseam o serie de trucuri pentru a mă strecura și îndepărta oamenii de mine", povestea ea mai tîrziu. "A fost o perioadă tristă și cred că începusem să înnebunesc". Incidentul nu a reușit să o sperie prea rău. Hinckley este încă în viață și obsedat de Jodie.

Din punct de vedere profesional, Jodie este una dintre cele mai respectate actrițe de la Hollywood. A primit două premii Oscar pentru rolurile din "The Accused" (1988) și "Tăcerea mieilor" (1991). Se află în topul celor mai bine plătite actrițe, cu 5 milioane dolari pentru un film. Acum se ocupă și de regie de film, este membră a Asociației Regizorilor de Film din America și și-a făcut propria companie cinematografică. Ea continuă să spună că Hollywoodul este un loc crud, plin de oameni cruzi. Este o feminista convinsă, care a luat mereu partea femeilor și a fost îngăduitoare cu ele. "Cred că aceste evenimente au tulburat-o pe Jodie și au împiedicat-o să aducă un bărbat în familie", spune actorul **Liam Neeson**, care a jucat în filmul "Nell".

De ce relația cu Randy Stone a rămas închisă în inima ei? Aparițiile lor publice au stîrnit intrigi și zvonuri, dar niciodată acestea nu au afectat imaginea actriței în ochii publicului. Oare această femeie se așează cu un bărbat pentru a închide gura lumii și a opri bîrfele, în spatele acestei parade aflîndu-se doar o tăcere de nepătruns?

Traducere și adaptare după "Daily Mail Weekend" T.M. Oprea

VIDEO SHOP

Au trecut deja zece ani de cînd glam-rockul hard'n'heavy părea altceva decît o modă. Caseta filmată de Wayne Isham cînd Motley Crue atingeau vîrfurile este un document. Nu prin trecerea anilor, cît datorită învechirii unui gen care n-a inovat decît la nivelul accesoriilor vestimentare. (Și poate nici acolo, dacă ne amintim de Alice Cooper, cel din '71.) Girls, cars, motorcycle, champagne - iată esențele unui "fenomen", în viziunea celor patru Motley Crue. Bravau, se prefăceau că nu le pasă de muzica lor, dar nu știau să-și ascundă preocuparea. O secvență ni-i arată bătîndu-și joc de propria filmare, la începuturile carierei. Este prea mult joc, prea masivă prefăcătorie (nu zic ipocrizia), ca să îl luăm în serios. În fapt, ei au făcut bani exploataînd fără prea multă filozofie nevoia adolescenților de distracție. Pentru că muzica lor și a altor trupe asemănătoare este o făcătura adresată unei categorii de cumpărători bine determinată de magnatii show-bizului. Nu-i nevoie de alte demonstrații, chestiunea e prea cunoscută.

Bun. Important e ce rămîne. Referindu-mă numai la materialul casetei, aș zice că rămîne muzica, fără imagine. Fetele au îmbătrînit și s-au măritat, machiajele sint desuete, efectele pirotehnice ieftine în epoca stațiilor grafice, risipa luxoză gen Hollywood pare indecentă. Meseria băieților e desăvîrșită dar seacă, lipsită de acea scînteie care te face să nu-i uiti, să-i reascuți. Ai scos caseta, ai strîns resturile unei nopți de chef, ai uitat ce-ai ascultat, băut, făcut...

Chiar pretenția titlului e falsă - nimic din ce se vede nu șochează, nu scandalizează, iar ce era cenzurabil - sexul gol al unui - este acoperit cu un pătrat negru la post-procesare. Însă un titlu ca ăsta - **Uncensored** - putea incita cumpărătorii. Cite exemplare s-au vîndut, nu știu. Și nici nu are importanță.

M.V. Pop

I-auzi lume !

□ Unul dintre cele mai așteptate filme ale acestei veri este **Batman Forever**. Pentru a treia parte ce istorisește aventurile celebrului personaj de benzi desenate producătorii l-au ales pe regizorul **Joel Schumacher** (ale cărui filme *Cădere liberă* și *Clientul* au rulat și la noi). Distribuția este deosebit de promițătoare: **Val Kilmer** (Jim Morrison în *The Doors*) îl întrușipează pe Batman în luptă cu

"răii" **Jim Carrey** și **Tommy Lee Jones**. "Frumoasă" din preajma eroului va fi **Nicole Kidman** (soția celebrului **Tom Cruise**), în chip de psiholoagă blondă. Întreaga echipă împărtășește părerea regizorului că acest nou **Batman** este mai luminos, mai spectaculos, mai vesel decît precedentele. Avem toate motivele să credem că va fi o comedie plină de farmec și imaginație, care să ne țintuiască în scaun și nu putem decît să sperăm că va rula cît de curînd și pe ecranele noastre.

□ **Sandra Bullock** a devenit un nume tot mai des rostit la Hollywood în urma succesului reputat anul trecut de *Speed* (Cursă infernală), unde forma un cuplu foarte reușit împreună cu **Keanu Reeves**. Pe ecranele noastre

am mai putut-o vedea în compania lui **Sylvester Stallone** în *Demolition Man*. Ultimul său film, *While You Were Sleeping*, o comedie romantică în care interpretează rolul principal (ce îi fusese inițial oferit lui **Demi Moore**), a deținut recordul de încasări în săptămîna lansării în Statele Unite, la sfîrșitul lui aprilie. În prezent filmează în *The Net*, un thriller a cărui acțiune se desfășoară în lumea computerelor, iar producătorii nu conțenească o asalteze cu noi propunerii. Cu înfățișarea ei sexy, fără să fie dulceagă sau prea provocatoare, serioasă, dar cu simțul umorului, Sandra are toate șansele să intre în plutonul frunța al vedetelor feminine de la Hollywood. O urmează îndeaproape **Julia Ormond**, pe care am putut-o vedea în *Legendele toamnei*, care a filmat alături de **Richard Gere** și **Sean Connery** în *First Knight* (o nouă reluare a poveștii regelui Arthur) și care va apărea în remake-ul după *Sabrina*, în rolul interpretat cîndva de **Audrey Hepburn**, avîndu-l ca partener pe **Harrison Ford**.

Lia Bojan

MARCEL AVRAM PREZINTĂ

ROCK MANIA FESTIVAL

CONCERT COCA-COLA LIVE!
BUCUREȘTI

Numărul viitor, pe 13 iulie 1995,
ediție specială, 24 de pagini, 5
postere și totul despre ROCKMANIA

NE DĂM MARI!

Radio Contact
(Baluca Moianu),
TILT & PARTENERS
(Giuseppe Rossi)
și VOX POP ROCK
au ieșit în lume
(BOURES '95)

Unde se găsește bilete pentru ROCKMANIA

Teatrul "C. Tănase", Magazinul Muzica,
Bingo Chez Gabi (Bd. Armata Poporului),
Magazinul C.M.M. Market (Berceni 41),
Magazinul Cherry (stația de metrou Unirii 1),
Magazinul Sandy's Shop (Bd. Păcii nr. 5),
Sala Palatului, Stadionul Național, Anghel
B.T.T. București (str. Mendeleev),
Magazinul Yamaha, Magazinul Caspica
(șoseaua Titulescu), sediul Tele 7 abc (Piața
Victoriei 155).

Vești de ultimă oră

Pe 24.06, Rod Stewart a cântat la Schwalmstadt
(îngă Frankfurt) timp de 100 de minute. De astă dată în
deschidere au fost Joe Cocker (la ora 12.40), The Black
Crowes și Page & Plant. Rod se află în revenire de voce
după răgușeala din zilele trecute. Eros Ramazzotti a
cântat pe 25 iunie în același loc (unde au fost peste
30.000 de spectatori), fiind ultimul înaintea lui Elton
John. Organizarea celor două zile a fost excelentă. A
fost cel mai bun open-air de până acum. (Adrian
Georgescu)

DE TOATE de toate DE TOATE de toate

Der Musikmarkt (19.06). Topul de Singles are următoarea configurație: 1. Be My Lover - La Bouche, 2. Mief!... - Die Doofen, 3. Wish You Were Here - Rednex, 4. Have You Ever Really Loved A Woman? - Bryan Adams, 5. Droste, horst du mich? - Mark' oh, 6. Self Esteem - Offspring, 7. Friends - Scooter, 8. Push The Feeling On - Nightcrawlers, 9. Schlumpfen Cowboy Joe - Die Schlumpfe, 10. Wonderful Days - Charly Lownoise & Mental Theo. Intrări noi: Generation Of Love - Masterboy (44), Cool Cat - Garfield (77), Shy Guy - Diana King (81), That Look In Your Eye - Ali Campbell (88), You're No Good - Aswad (89), Movin' - U96 (91), I Know - Dionne Farris (95). Chris Novoselic scrie un roman, iar fostul său coleg de la Nirvana, Dave Grohl, promite ca noul său proiect muzical să fie gata până la iarnă. Johnny Marr și

Bernard Sumner lucrează la un nou album Electronic. Neil Tennant nu participă deoarece se ocupă de sănătatea lui Chris Lowe (caz SIDA). Shane MacGowan debutează în postura de animator în showul TV difuzat de Channel 4 (britanic) cu titlul sugestiv "A Drink With Shane MacGowan". Tupac Shakur s-a înșurat în închisoare cu prietena sa dintotdeauna, Keisha Morris. E posibil să fie eliberat pe o cauție "măruntă" de 1,5 milioane dolari! Fiii lui Pete Townsend, cel al lui Ringo Starr și al lui John Entwistle îl vor acompania pe Roger Daltrey într-un turneu pe care fostul vocal The Who îl va întreprinde în Europa, la iarnă. Spin Doctors a testat o serie de cîntece noi timp de mai multe seri într-un club, Nightingales, din New York folosind pseudonimul The Trips. Phil Anselmo, vocalul de la Pantera, își consacră timpul pentru înregistrarea primului album al grupului Down din care face parte și chitaristul Pepper Keenan (Corrosion Of Conformity). Juliana Hatfield, epuizată, a leșinat la ieșirea din scenă în urma unui concert susținut la New York. Courtney Love a fost dusă la un spital din Seattle (11 iunie) în urma unei supradoze de droguri ingerate. La externare medicii au afirmat că starea ei este normală. Anthrax lucrează la un nou disc într-un studio din Philadelphia cu The Butcher Brothers. Titlu provizoriu: "Stomp 442". Albumul "Menace To Sobriety" al celor de la Ugly Kid Joe a intrat din prima pe locul 25 în U.K. Top 50 L.P.'s (la 17 iunie)